Ludas Matyi

V. évfolyam. 35. szám · SZATIRIKUS HETILAP · 1949 augusztus 26

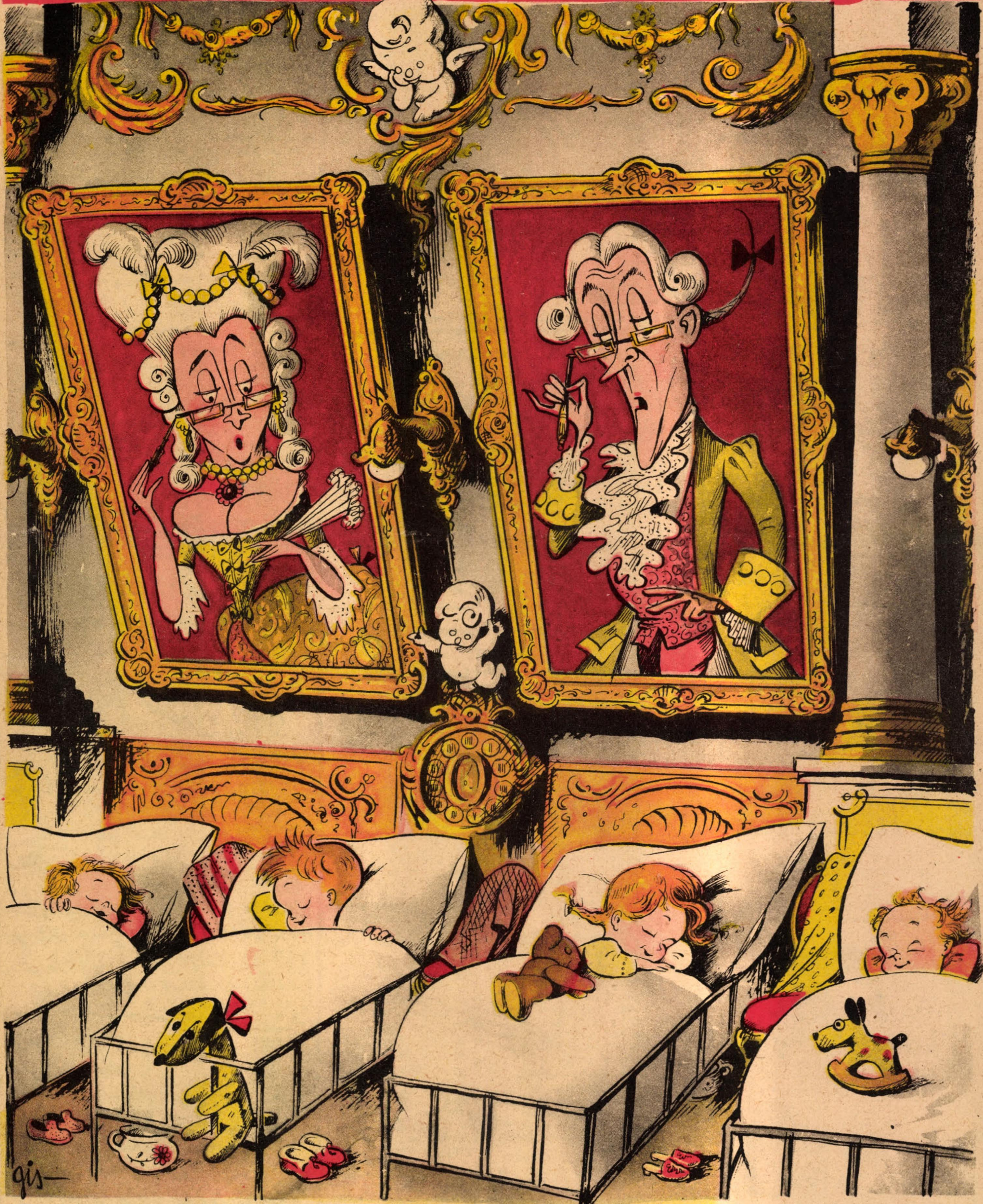

Gyermeküdülők a főúri kastélyokban

A grófnő:
-Megpukkadok Olivér,
Annyi itt a prolivér...

Churchill legújabb alapítása: az Európai Tanács

(Zaszlavszkij elvtárs cikke nyomán a Pravdából)

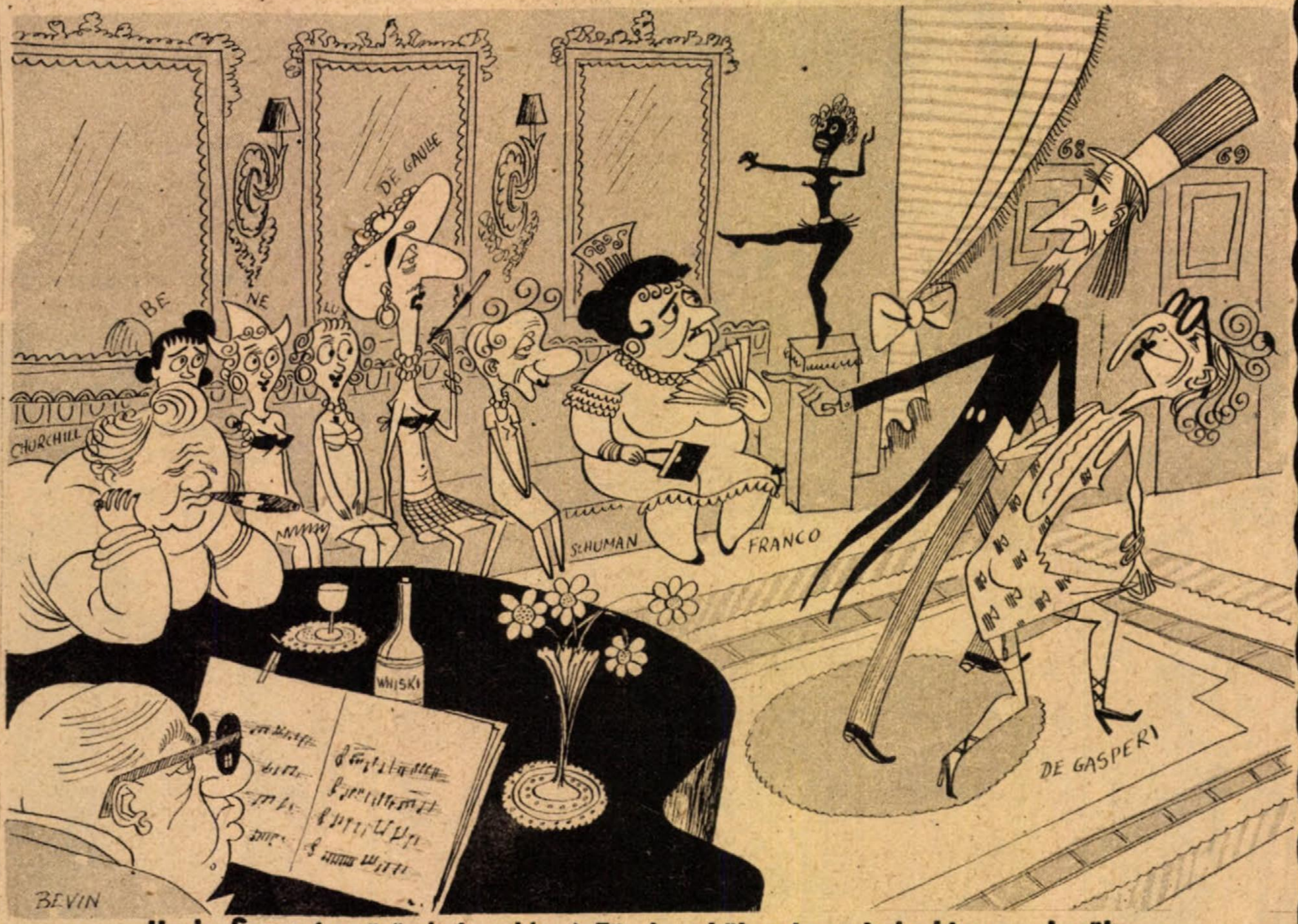

Uncle Sam: (az örömleányokhoz) Türelem hölgyeim, mindenki sorra kerül...

Esélyük van rá!

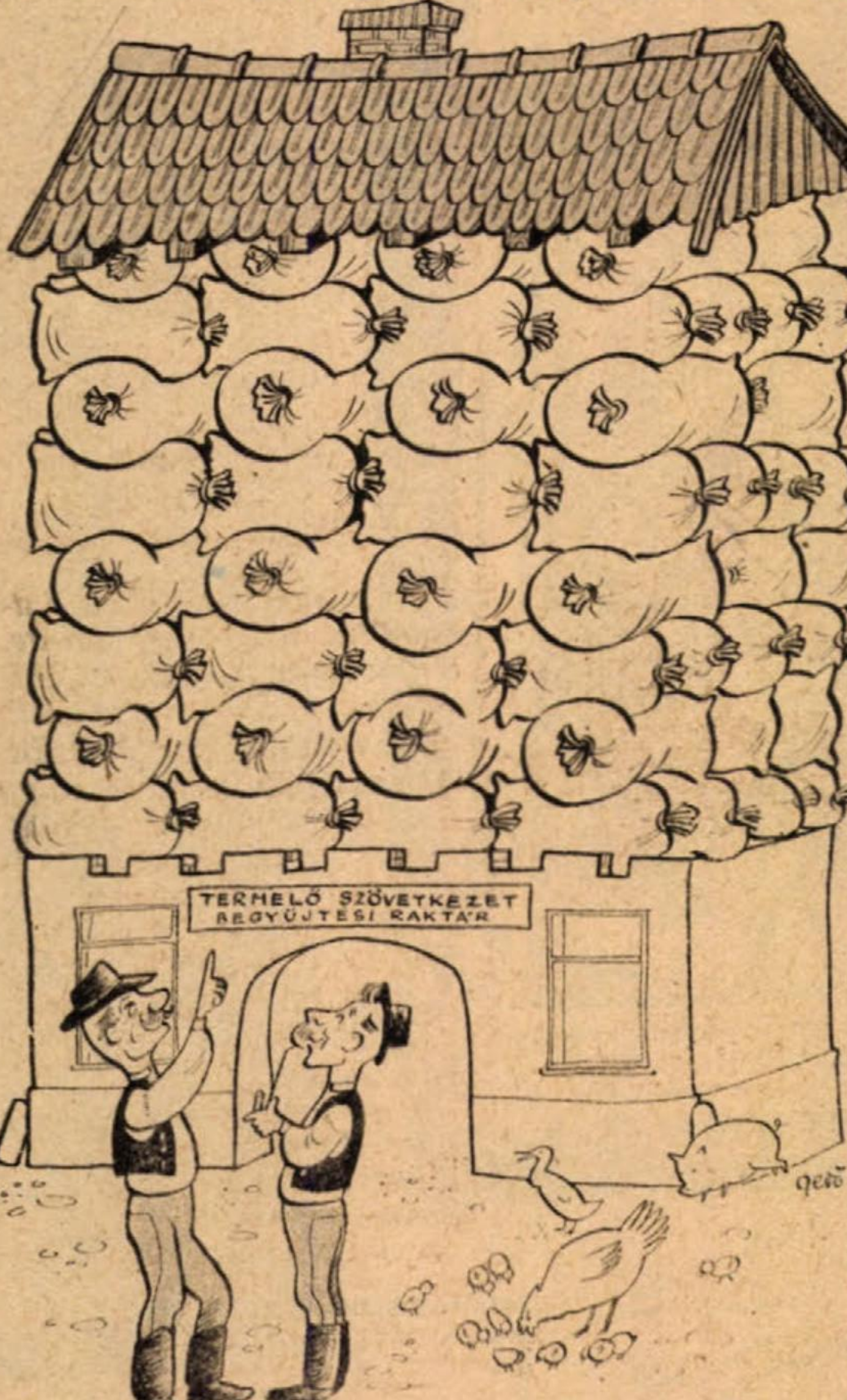

— Ha a gabona meg egy méterrel feljebb nyomja a tetőt, biztos, hogy megnyerjük a begyűjtési versenyt.

A nép hangja

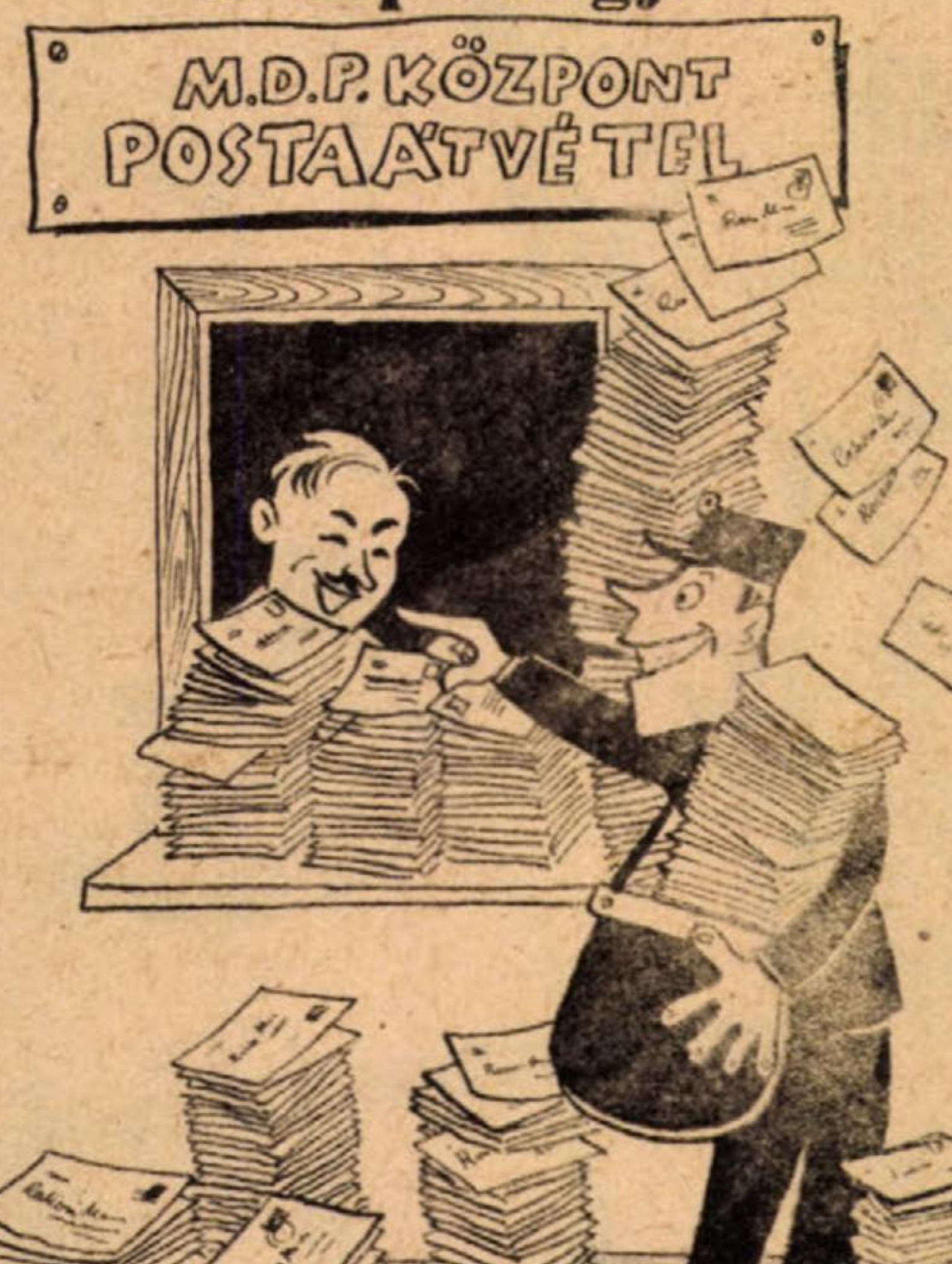

mondja meg Rákosi elvtársnak, hogy én is helyeslem és köszönöm az új alkotmányt.

A humorista szabadságon

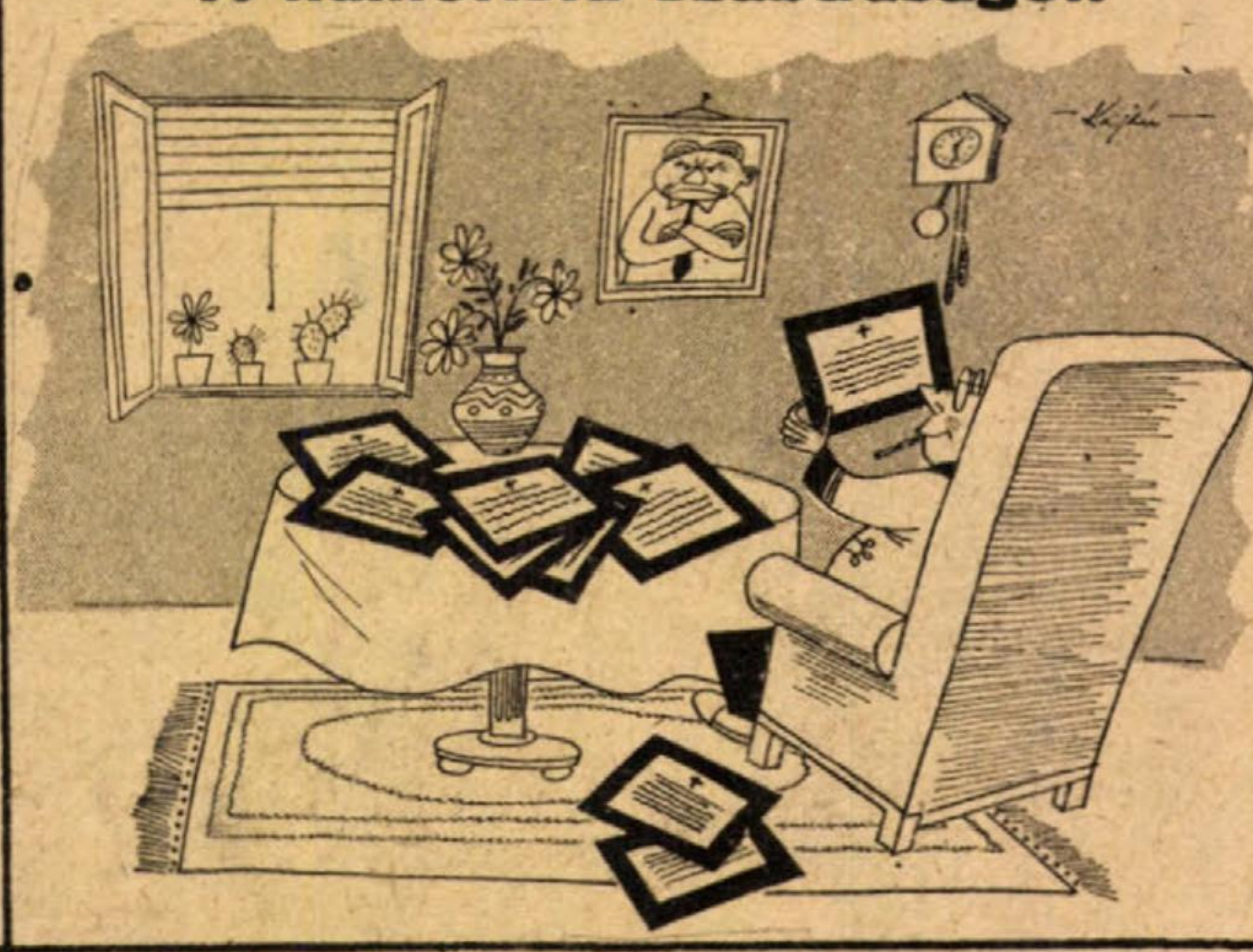

B. Kovács György:

Idegen a Nemzetinél avagy érdemes nyelveket tanulni

Isten látja lelkemet, ártatlan vagyok. Fennállásom óta állandóan lemberdzsekben járok és a kezemet is zsebredugva hordom. Ennek ellenére sem csoda, hogy meglepődtem, amikor a Nemzetinél leszálltam a hatosról és elémállt két kisfiú.

— Bitte autogram — mondta a magasabbik és egy félig teleírott noteszt dugott az orrom alá. Gondoltam, hogy töredelmesen bevallom nekik: nem vagyok külföldi, csak a szemközti Közértbe akarok átmenni, hogy egy kis parizert vegyek vacsorára, de sohasem rontom el a mások örömét. Fogtam a noteszt és beleírtam:

Pentametyléntetrazol.

— Danke, danke — mondta a kisfiú boldogan és a másikhoz fordult:

— Te ez egy csuda komoly alak. Biztosan norvég bálnavadász.

Nem tudom mi lehetett rajtam bálnavadászos, de ismétlem, nem vagyok a jónak elrontója.

Nyugodtan továbbindultam, de a két gyerek nem engedett. A kisebbik élénk jelbeszédbe kezdett, aztán gomblyukamból kivette az Óbudai Tekeszövetség jelvényét, ami kerek zöld mezőben 9 találatot ábrázol. Nézegette, majd lázasan tanakodni kezdett a barátjával.

— Te, adjunk neki egy olyan hosszú laposat, abból úgyis van három.

A cégtárs beleegyezett és nadrágzsebéből kivett egy hosszúkás jelvényt. Látta, hogy nem tiltakozom, beletűzte a hajtókámba és az enyémet eltéve, továbbmentek.

A lámpa éppen zöldet mutatott, megindultam a Közért felé. Azaz csak indultam volna, mert a sarkon két lány állta el az útat.

— Te, nézd csak, ez egy belga... — kiáltotta az egyik lány és máris noteszt nyomott a kezembe. Olyan szépen nézett rám, hogy nem tudtam ellenállni. Felírtam neki az acitophosan képletét és aláhúztam.

— Jaj, milyen intelligens — mondta a barátnőjének és közben ábrándosan nézett rám. — Algebráu! ír. Biztosan mérnök odahaza. Inzsenyőr? — kérdezte.

— Ó... ó... ó... — feleltem, ami nem nagyon elégíthette ki, mert ismét felémfordult:

— Sprechen Sie deutsch? — kérdezte bizonytalanul.

— Ja — feleltem tömören. Ismeretlen barátnőim enyhe németséggel feketekávéra invitáltak.

— Ja, ja — mondtam egy kicsit bőbeszédűbben.

Az eszpresszóban hozattak egy duplát, amit egyébként is nagyon szeretek és most a másik kislány lépett akcióba:

— Parlez vous francais? — kérdezte hibátlan Almássy-téri kiejtéssel.

Gondolkoztam, hogy mit válaszoljak neki, de semmi sem jutott eszembe franciául. Végre mentőötletem támadt. A menzán néha egy kis konzervet kapunk vacsorára, ennek egyik oldalára ez van írva: marhanyelvkrém, a másikra pedig: creme de la langue de boeuf.

Ezt válaszoltam, mégpedig meglepő hatással.

— A, ez nagyon tud franciául, ezzel nem merek beszélni — szólt lemondóan és még szebben nézett rám mint azelőtt. Ennek ellenére kezdtem magam rosszul érezni és felugrottam.

— Parlez moi d'amour! — kiáltottam fel bátran és sürgősen eltűntem.

A villamosban még egy fiatalember kért autogrammot. Felírtam neki egy enyhe hashajtó receptjét napi háromszori használatra és mivel ő is olyan szépen nézett rám, a recept alá még odaírtam a lapockacsont latin nevét is.

Hazafelémenet még sokan megbámultak, úgy, hogy már magam is kezdtem gyanakodni. Otthon gyorsan a tükör elé álltam, mert azt hittem, hogy valami rendetlenség van rajtam, de nem volt semmi baj. Hanem a lemberdzsekemen ott díszelgett a szép hosszúkás jelvény, amit a gyerekek tűztek rám. És rajta a felirat:

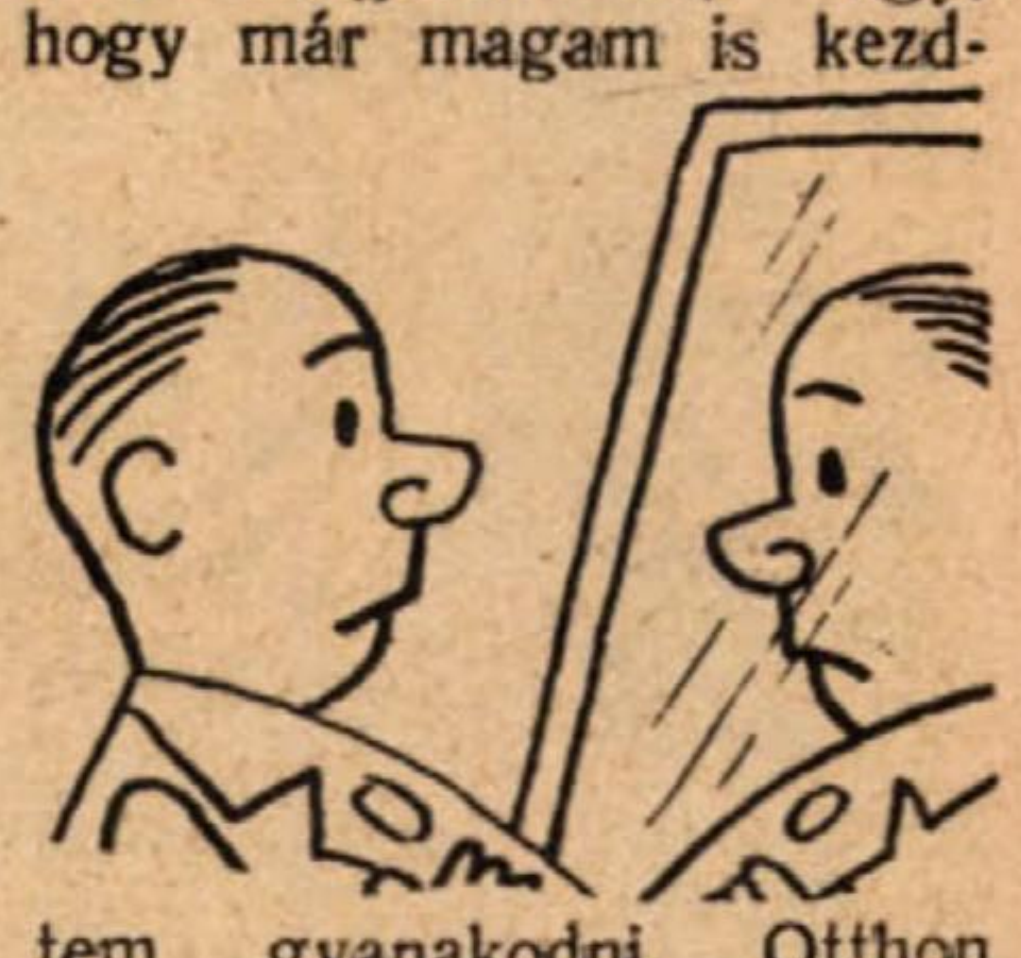

BELGIQUE

Ismeri a dörgést

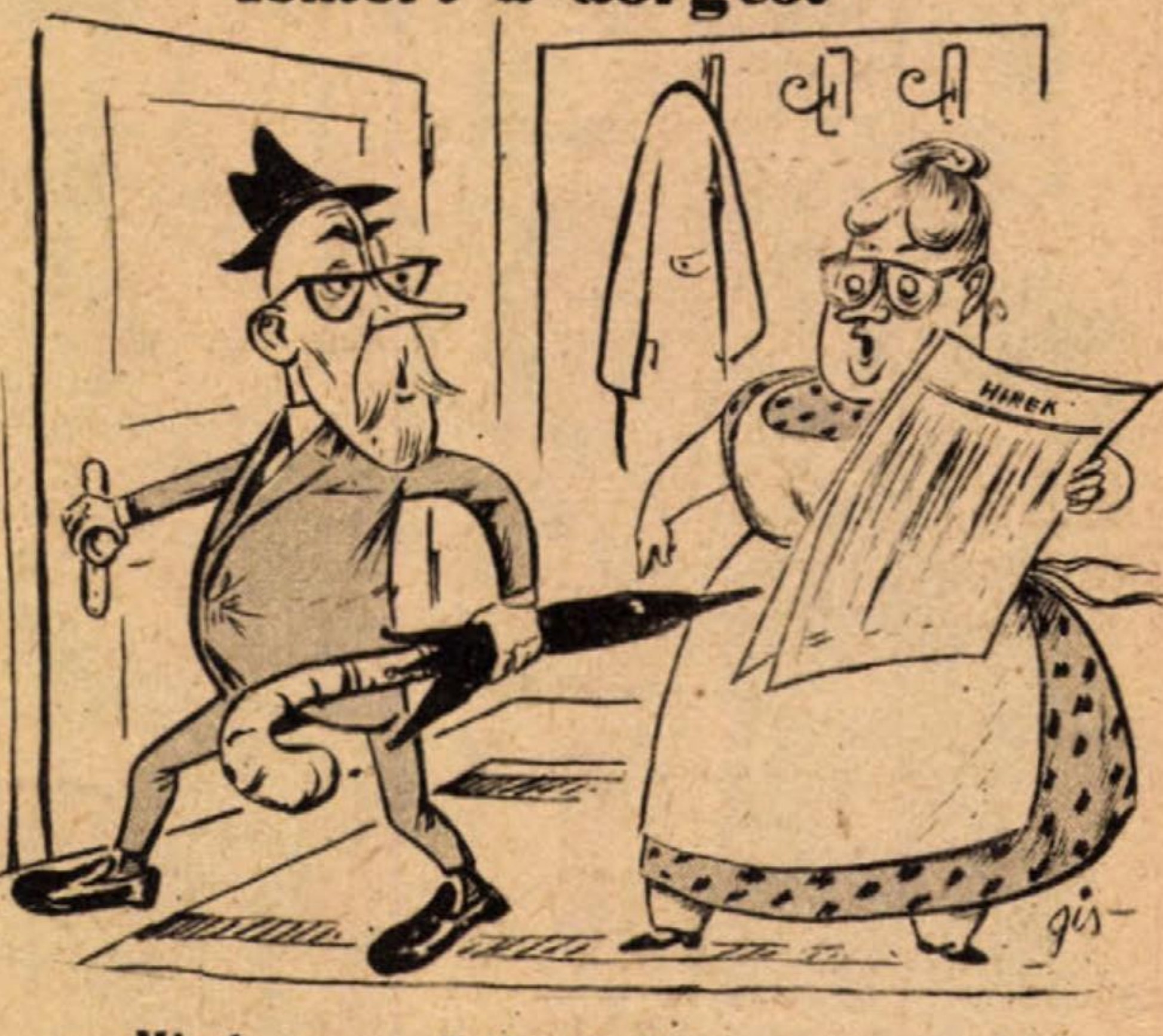

— Minek az ernyő, Emil? Mára jó időt jósoltak.
— Éppen azért.

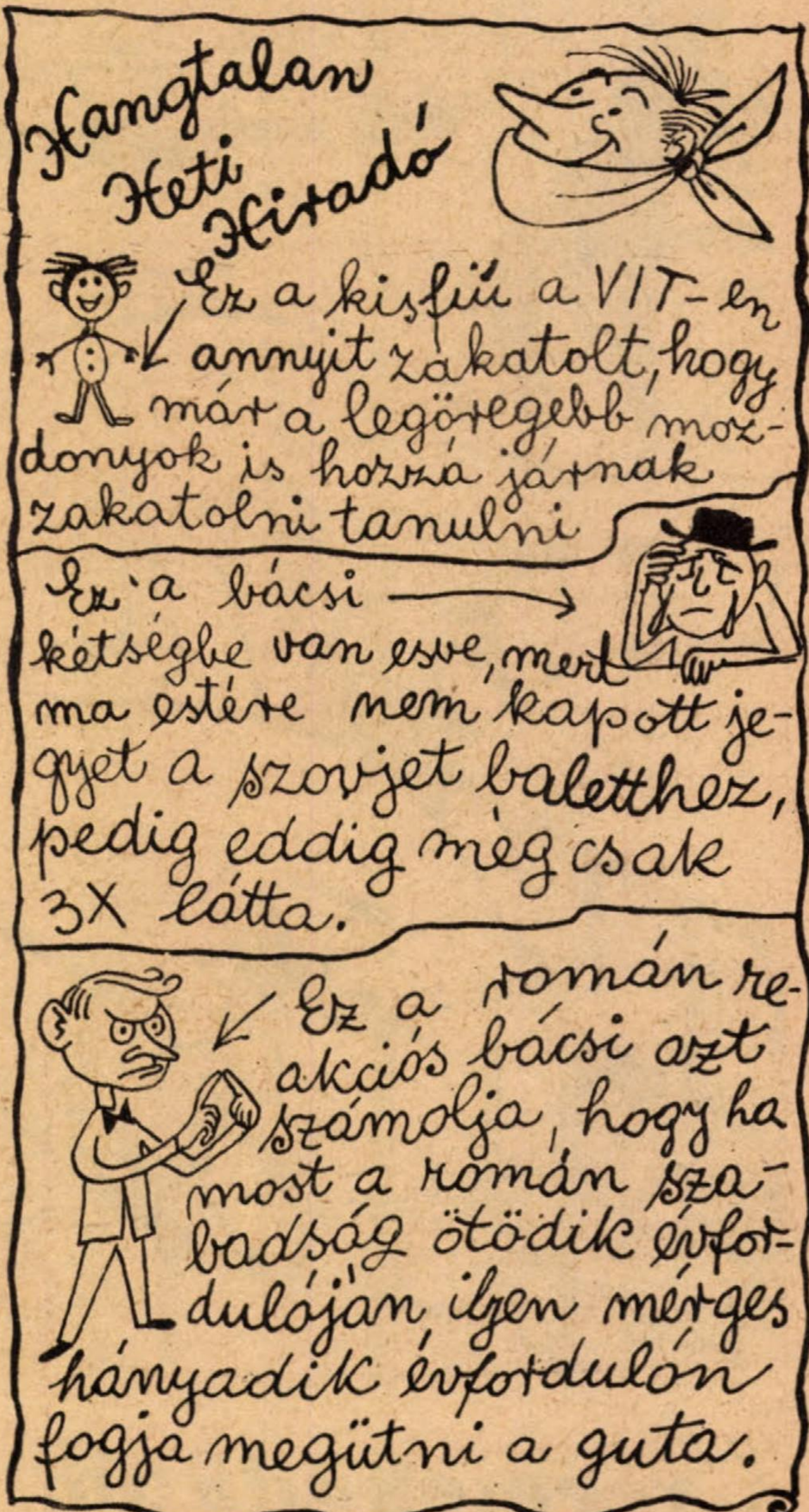

Hangtalan Heti Híradó

Ez a kisfiú a VIT-en annyit zakatolt, hogy már a legöregebb mozdonyok is hozzá járnak zakatolni tanulni

Ez a bácsi → kétségbe van esve, mert ma estére nem kapott jegyet a szovjet baletthez, pedig eddig még csak 3X látta.

Ez a román reakciós bácsi azt számolja, hogy ha most a román szabadság ötödik évfordulóján ilyen mérges hányadik évfordulón fogja megütni a guta.

Gádor Béla:

Nyaralási naplóm

Augusztus 1.

Megérkeztem a nyaralóhelyre, ahol két hétig üdülni fogok. Szép, csendes hely, kellemes környezet, azt hiszem, hogy itt megvalósíthatom majd azt a programmot, amelyet elutazásom előtt kitűztem volt. Kiraktam a fehérneműmet és a könyveimet elhelyeztem az éjjeli szekrény fiókjaiban. Mégegyszer alaposan átgondoltam munkatervemet, majd sétálni mentem és találkoztam Kondekkel. Ezt a Kondeket jól ismerem Pestről, kiválóan képzett szakember, tudományosan pallérozott elme. Már egy hete itt tartózkodik a nyaralóhelyen és rám elég szokatlan benyomást tett. Rövid hózi feszült combjain, az arca fekete volt, mint a négeré és egy virágcsokrot lóbálva kezében hatalmas bakugrásokkal jött le a domboldalon. Amikor meglátott széleset rikkantott, majd közölte velem, hogy vacsorára székelygulyás lesz és tiroli rétes. Többet nem is beszéltünk, mert meglátott egy pillangót és bájosan szökdécselve utána iramodott. Mi van ezzel a Kondekkel?

Augusztus 2.

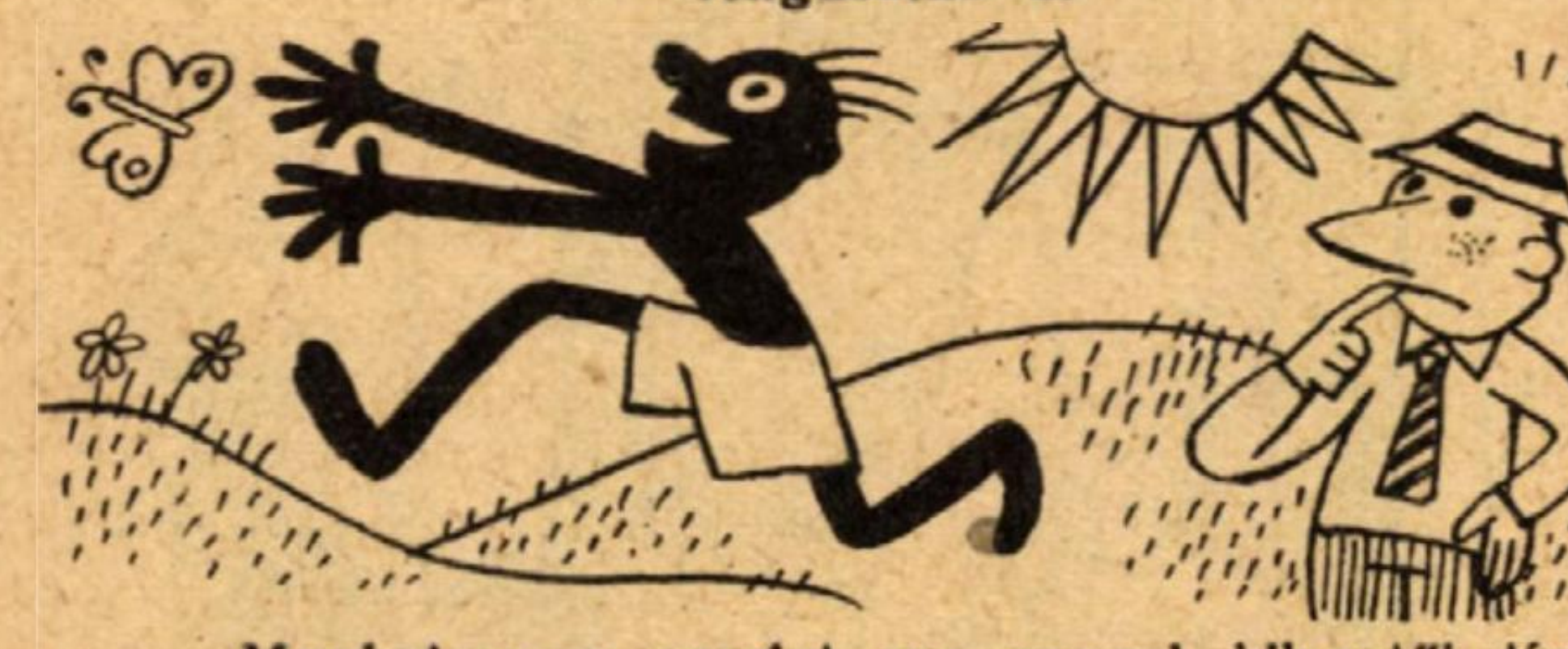

Munkatervem szerint ma reggel kilenctől tízig át kellett volna gondolnom az egyén és a művészet viszonyának problémáját, de Kondek már háromnegyed kilenckor berikkantott az ablakomon:

— Gyere strandra apafej, isteni klassz idő van!

Elindultam vele, mert kíváncsi voltam a véleményére a problémámat illetőleg. Kondek útközben elmesélte, hogy fasírtot nem szabad rendelni, mert sok benne a zsemle, ellenben uborkasaláta helyett kompótot lehet kérni. Közölte továbbá, hogy Vajkainak, aki mindig azzal a kancsi szőke nővel sétál, a ballábán hat ujja van. Megőrült ez a Kondek? Mi közöm van a Vajkai ballábához?

Augusztus 5.

Ma egész délelőtt napoztam. Mindenkinek olyan remek színe van, csak én vagyok hóka. Kondek tanácsára bekentem magam napolajjal. Marhaság. Izzadtam és kellemetlenül éreztem magam, de nem akartam otthagyni a társaságot. Perkovácné azt mondja, hogy délben mégsem lesz vegyes rétes, mert sokan nem szeretik a káposztását. Merő ostobaság ezen vitatkozni. Mákos rétes is van a világon sok mazsolával. Kondek megtanított a víz alatt úszni Sokat ittam, de a végén már egész tűrhetően ment.

Auguszus 7.

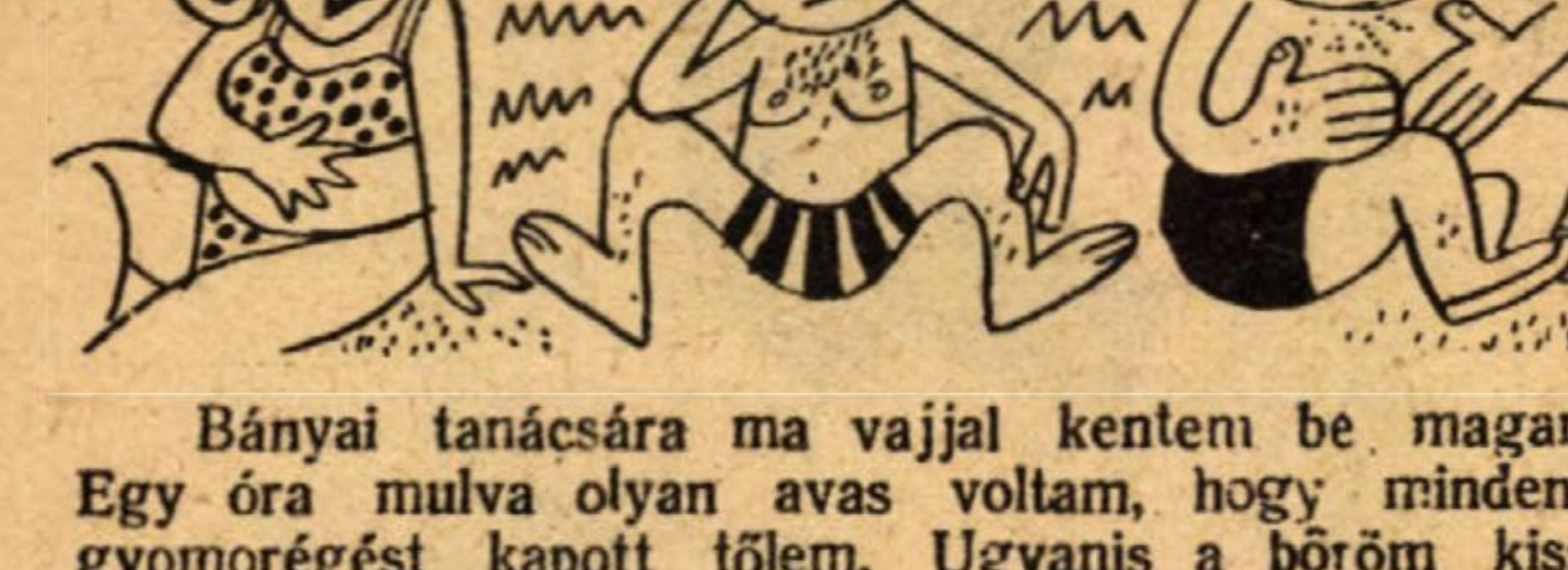

Bányai tanácsára ma vajjal kentem be magam. Egy óra mulva olyan avas voltam, hogy mindenki gyomorégést kapott tőlem. Ugyanis a bőröm kissé hirtelen kapta a napot és most bíborszínben izzok, mint egy naplemente. Már napok óta nem tudok mosdani, de ez állítólag nem baj, mert így még barnább leszek. Perkovácné meséli, hogy a kancsal szőke nő elutazott és Vajkai bánatában nagy botrányt csinált a garnírung miatt. Micsoda emberek vannak! Ma átnéztem a munkatervemet és holnap komolyan nekilátok. Mindenekelőtt tisztázni fogom az egyén és a művészet viszonyának problémáját. Éppen ideje!

Augusztus 10.

Állítólag Kondek után én vagyok a legbarnább az egész nyaralóhelyen. Ma egész nap esett az eső és én végre foglalkozhattam a dolgaimmal. Kilenctől féltízig átnéztem a jegyzeteimet, de akkor jött Kondek és elhívott pingpongozni. Este zálogosdit játszottunk a társalgóban, majd népdalokat énekeltünk. Perkovácné összeveszett az üdülő igazgatójával, mert állítólag a rizseshúsban, amit vacsorára kapott csak négy szem sertéshús volt. Ilyen kicsinyes nő! Én magam pontosan megszámoltam, hogy hat darab húst kapott. Mindenki tudja, hogy azért kifogásolja a kosztot, mert műfoga van és semmit sem tud jól megrágni.

Augusztus 13.

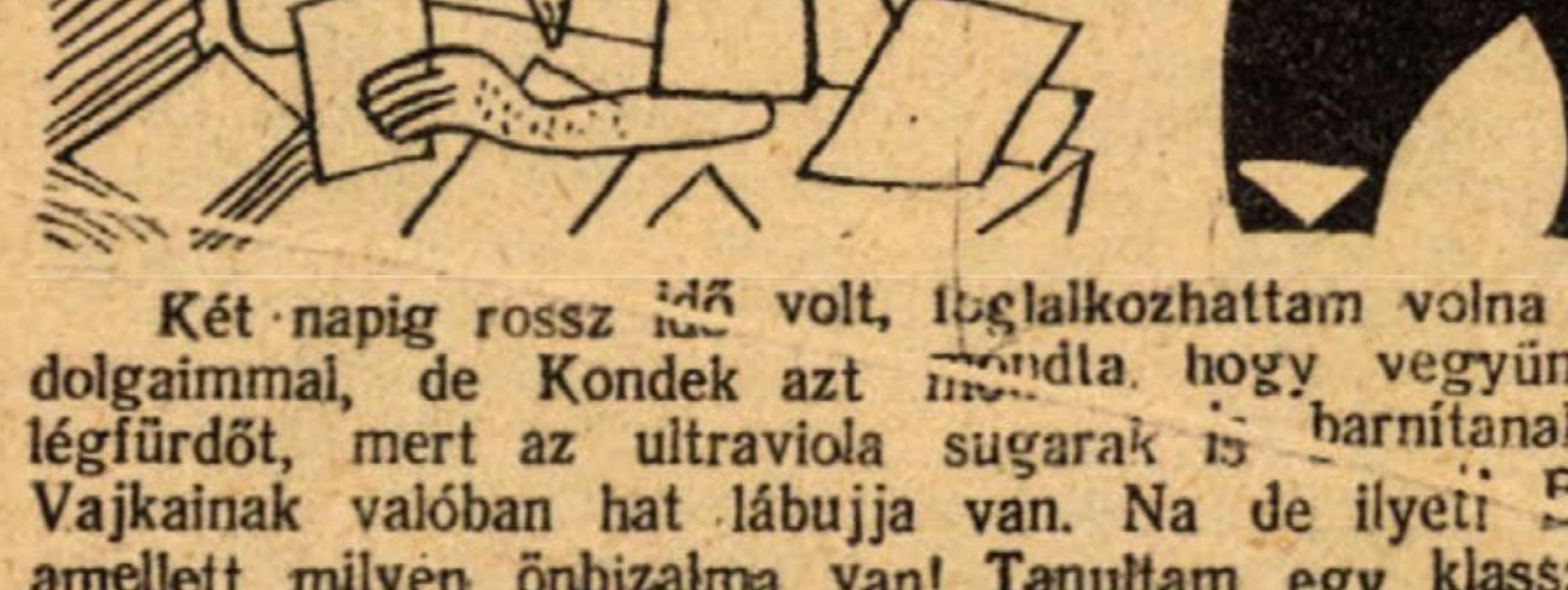

Két napig rossz idő volt, foglalkozhattam volna a dolgaimmal, de Kondek azt mondta, hogy vegyünk légfürdőt, mert az ultraviola sugarak is barnítanak. Vajkainak valóban hat lábujja van. Na de ilyet! És amellett milyen önbizalma van! Tanultam egy klassz nótát:

A Béla senki, a Béla semmi,
Nem tud a nőnek tízért ibolyácskát venni…

Holnap sajnos már utazunk. És nem végeztem semmit. A vonatban lesz időm, ott majd átnézem a jegyzeteimet és végleg tisztázom az egyén és a művészet viszonyának problémáját.

A Béla senki, a Béla semmi,
A [illegible] lallala…
Trallala, [illegible]

Politikai világhiradó

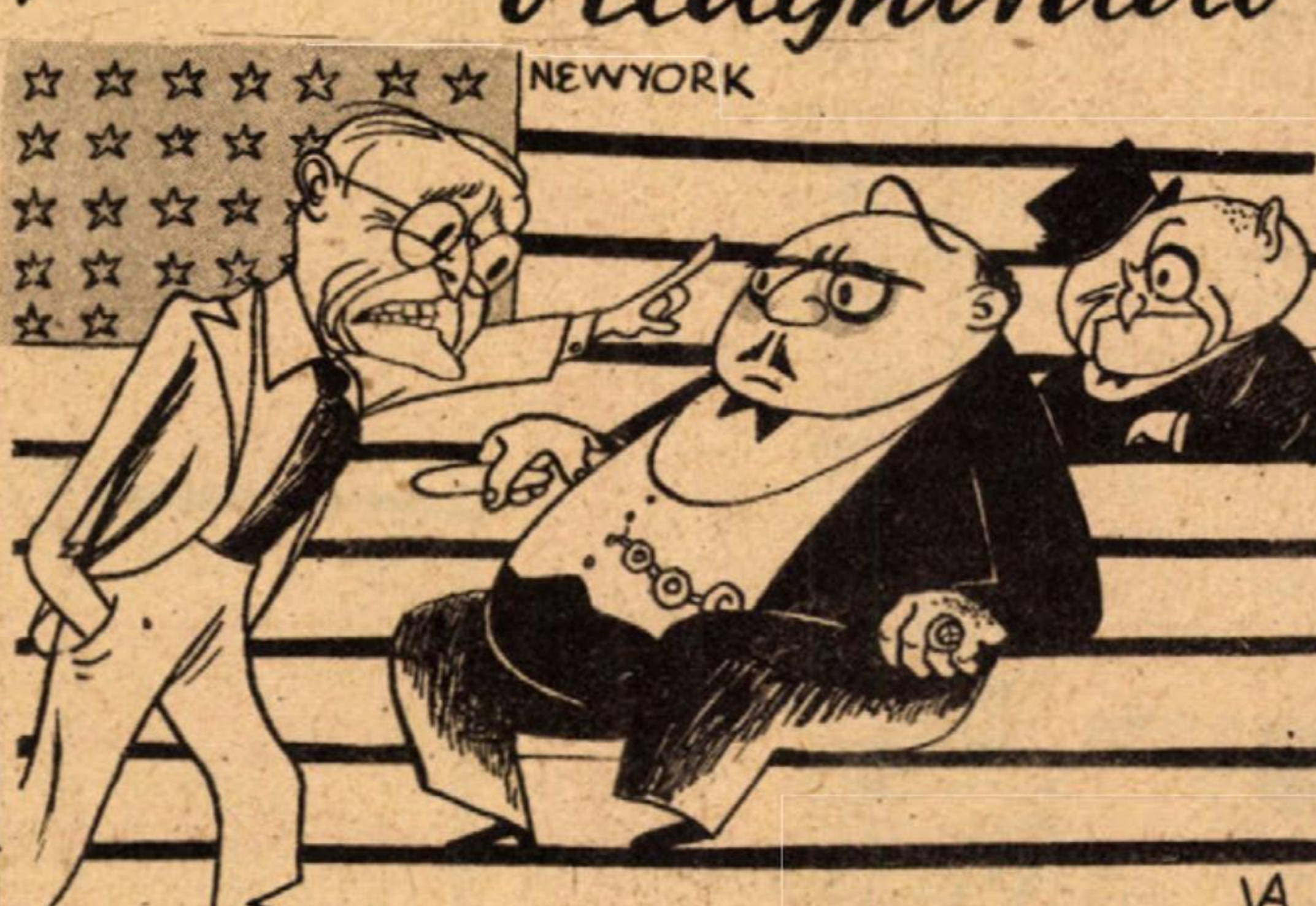

Truman: Dohányt nem akartok adni, de a háború az jólesne, mi?

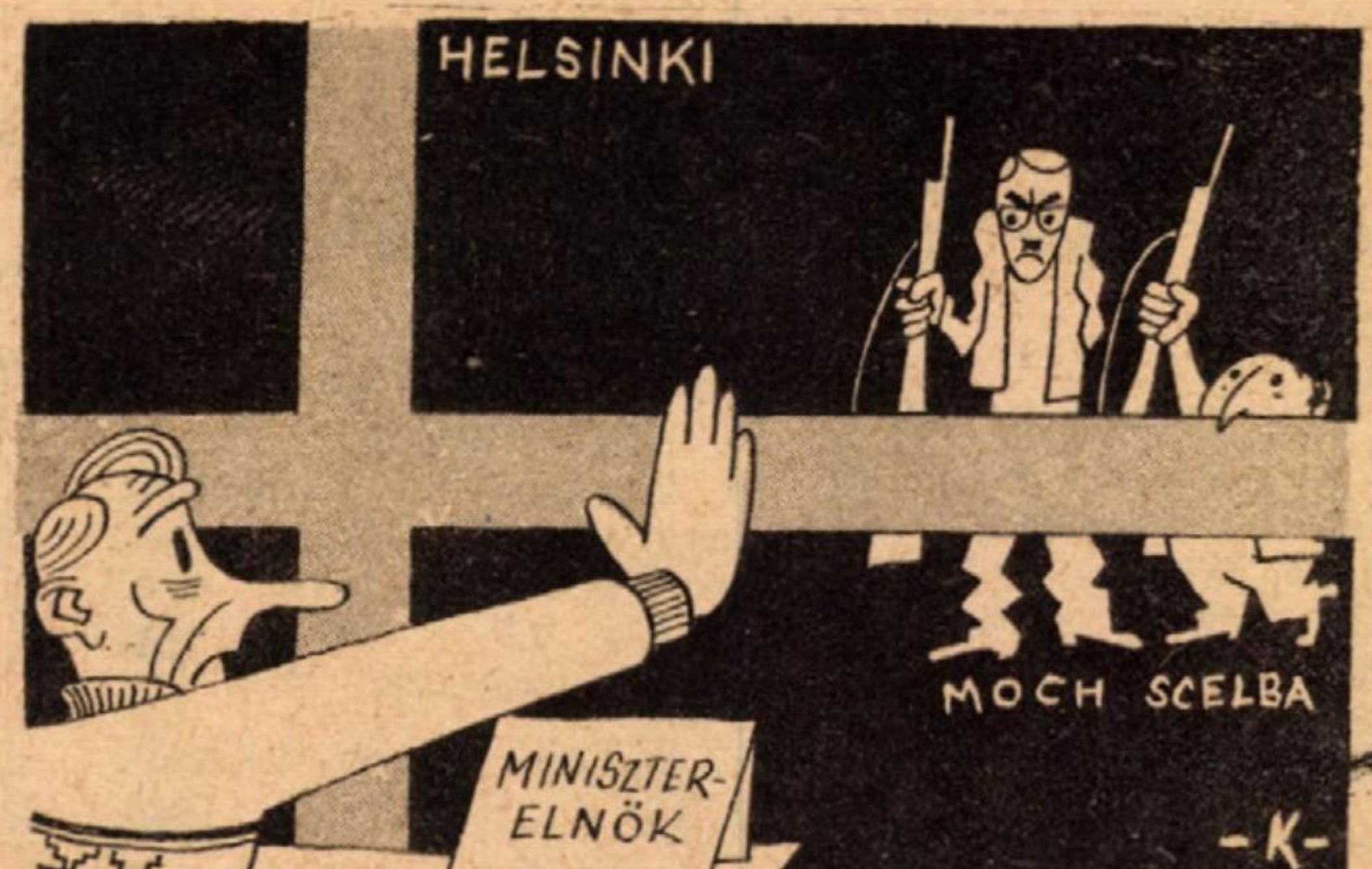

Moch és Scelba: Gyakorlott munkásgyilkosok vagyunk, halljuk, hogy sztrájk van, akad valami munka a számunkra?

Simonen miniszterelnök: Köszönjük, a mi munkásainkat magunk lőjük agyon.

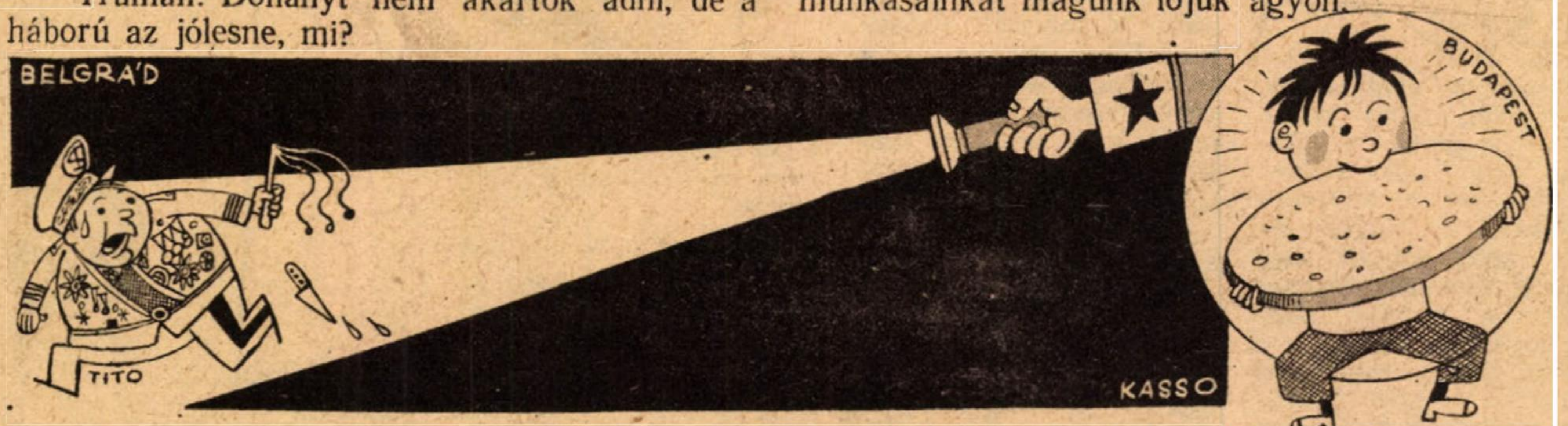

– Hiába menekülsz, hiába futsz…

Nálunk nincs sztrájk, nincs munkáshalál, nincs háborús uszítás, nincs terror és nincs kenyérjegy…

ÓVATOS KULÁK

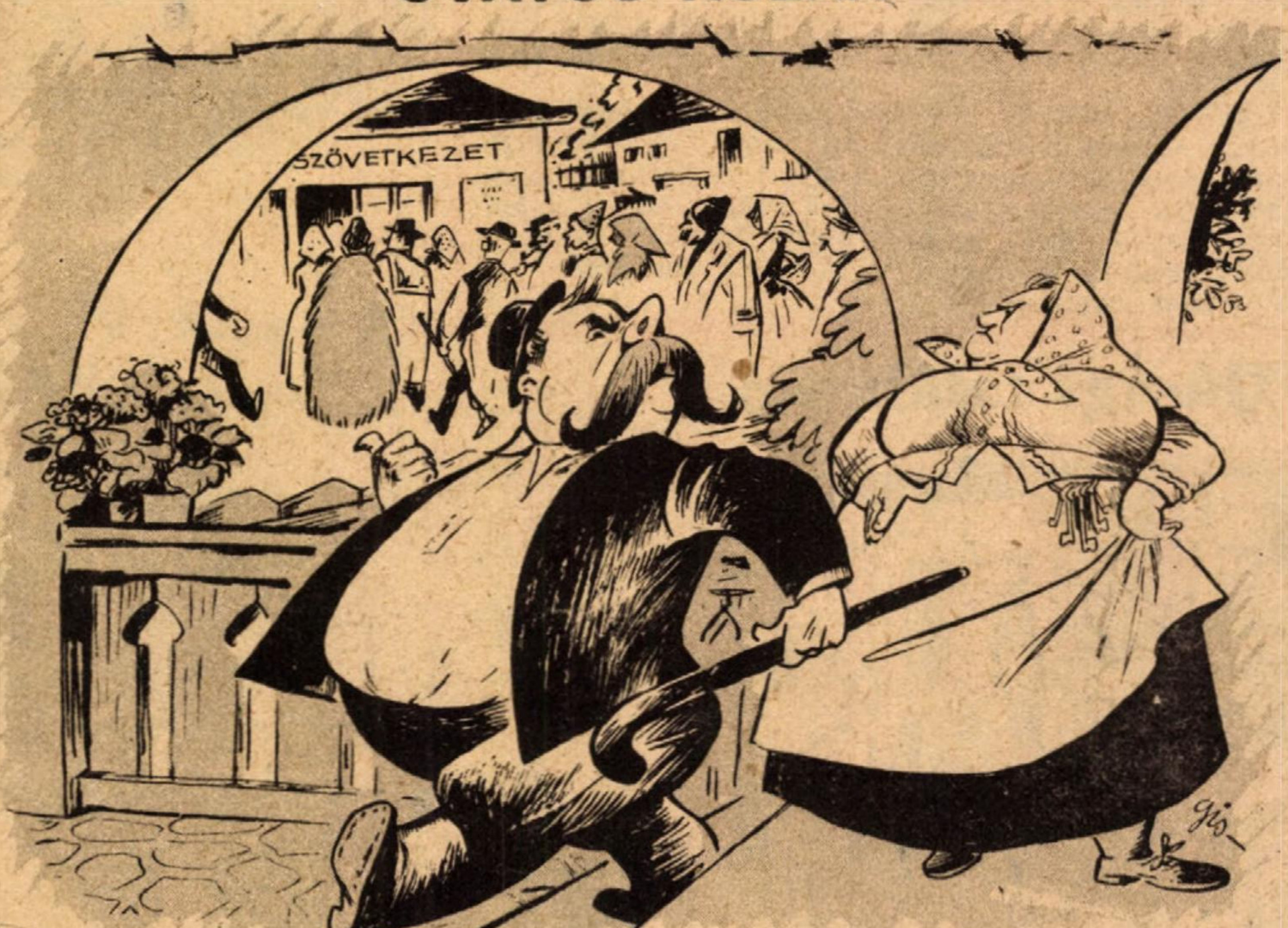

— Látja kend, azok ott mind a termelési versenybe neveznek be…

— Ha nem félnék, hogy özvegy leszel anyjuk, odamennék és megmondanám a véleményemet…

VIT-láz a fővárosban

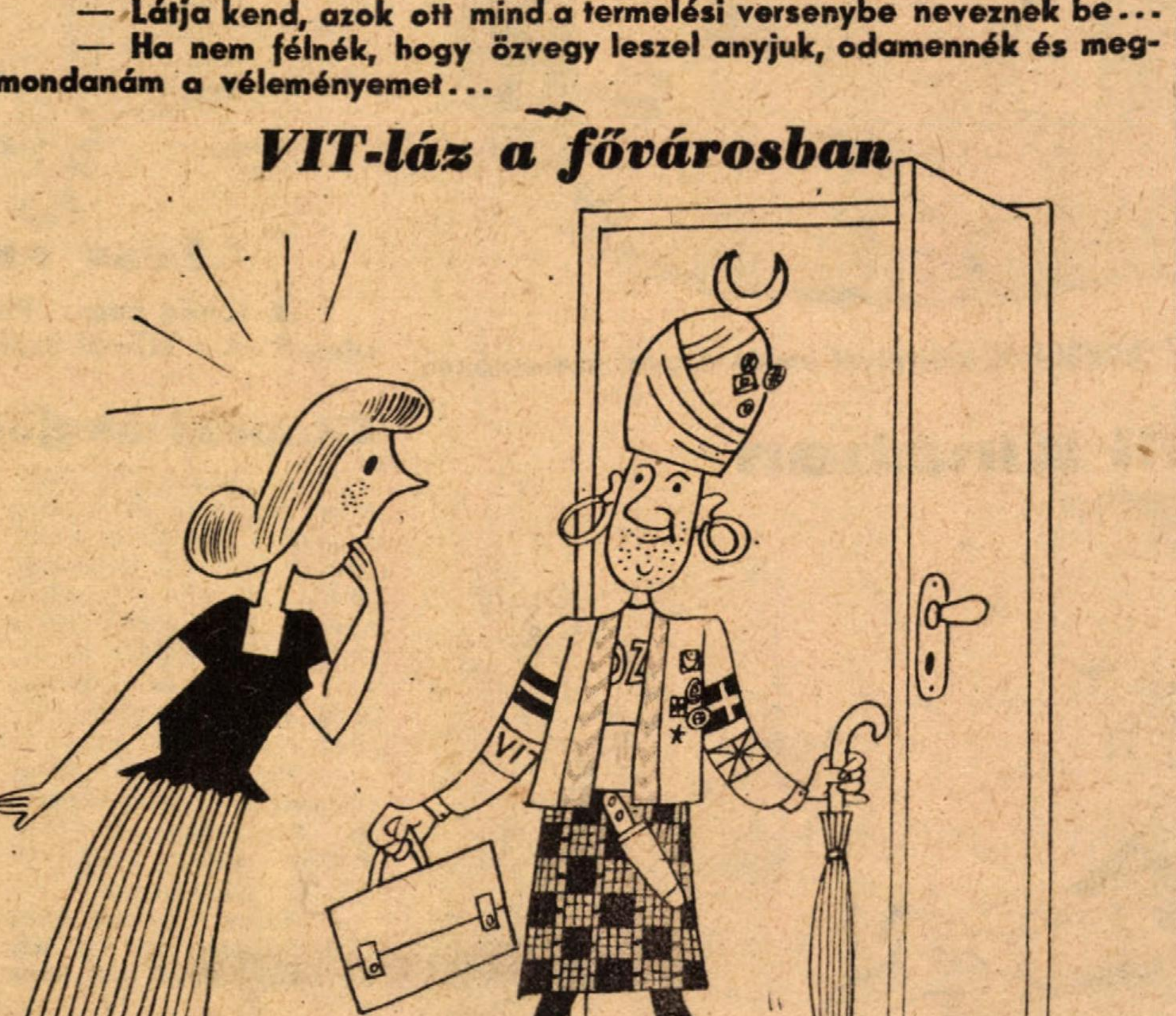

— Lajos, nem vitted te a cserét túlzásba?

Repülőnap szeptember 4.

Igy múlik el a világ dicsősége

A zsömle és a kenyér versenyfutása mintegy két évvel ezelőtt kezdődött. Akkor jelent meg a felszabadulás után először a zsemle, frissen, ropogósan, helyenkint barnára sülve, mintha előzőleg a Balatonnál nyaralt volna.

Ami a barnaságot illeti, a kenyér sem panaszkodhatott, de még azok se, akik ették, mert a kenyér olcsó volt, míg a friss, ropogós zsemle 50 filléren alul nem ropogott, sőt ez a ropogás helyenkint egyes vendéglőkben elérte a 80 fillért is.

A zsemle fölénye vitathatatlan volt, mert színre, ízre egyaránt kiválónak bizonyult s ennek megfelelő bánásmódban is részesült. A vendéglői kenyereshölgy tálcáján letakarva feküdt, míg a kenyerek barnán és csupaszon dideregtek. A zsömlét olykor már kegyként adták, fellebbentve a tülltakarót és megjegyezve:

— Már csak ez az egy van, kérem…

Ennek ellenére a zsemle napjai meg voltak számlálva, mivelhogy nem volt perspektívája. A zsemle zsemlébb már nem lehetett, tökéletesnek bizonyult a maga nemében, olyan barna, olyan ropogós és olyan 80 fillér volt, mint a mesékben. Ezzel szemben a kenyér napról-napra kenyerebb lett.

Mignem bekövetkezett a nagy fordulat és az idén nyáron hirtelen megjelent a félfehér kenyér.

A zsömle és a kenyereshölgy egyideig még összefogtak a zsömle diadalának meghosszabbítására: eleinte csak zsömlét lehetett a tálcán látni, ezúttal a kenyér lett tüllfátyollal láthatatlanná téve, de a tehetséget nem lehet huzamos ideig véka alá rejteni. Az emberek üvöltve reklamálták a csodálatosan szép és jóízű kenyeret. A zsömle lebukott.

És így módosult már a demokrácia negyedik esztendejében a bibliai mondás, mely szerint: „Nemcsak kenyérrel él az ember…"

Az ember ugyanis csak kenyérrel él, mivelhogy legalább olyan jóízű, mint a zsemle és sokkal olcsóbb, minélfogva külön élvezet belemártogatni a pörköltbe, vagy más hasonló földi jóba, amellyel ugyancsak él az ember.

Már mint a pesti. A londoniról nem lehet ugyanezt elmondani.

Darvas Szilárd

Minden külön értesítés helyett!

1 Cseng a telefon. Mély férfihang arra kér, legyek szíves a készülékhez hívni a szomszéd lakásból Tuba Rózsika kisasszonyt, nagyon fontos ügyben. Tuba Rózsika valóban szomszédom, de egy emelettel feljebb. Sebaj, az ember legyen készséges a lakótársaihoz. Ma nekem, holnap neked. Felmentem szólni, de Rózsika nem volt otthon. Mondom ezt a telefonáló férfiúnak, erre megkér, legyek szíves átvenni egy üzenetet Rózsika részére. Kérem — mondom udvarias fogcsikorgatással.

„Csak annyit tessék neki megmondani, hogy milliószor csókolja Feri. Legyen szíves ezt felírni, nehogy elfelejtse. És még talán azt hozzáfűzni, hogy minden gondolatom ő. Köszönöm."

Szívesen. Egyen meg a fene, te szerelmes gazember.

2 Este, állati férfibecsületből, újra felmegyek Rózsikáékhoz. Otthon volt. Bemutatkoztam és szép hangsúlyozással felolvastam neki a papírról Ödön üzenetét. Többször megismételtette velem, mintha nem hinne fülének, majd üvöltözve utasított, hogy ha ez a lágymányosi vadszamár még egyszer jelentkeznék, mondjam meg neki: szakadjon rá a Gellérthegy, utolsó csirkefogó, stb.

3 Feri jelentkezett. Uram, — mondtam neki — átadtam üzenetét az illető bájos hölgynek. Nagyon meg volt hatva a boldogságtól, percekig szólni sem tudott. Azután is csak annyit tudott mondani, hogy Ön a legbájosabb, legfinomabb vadember Lágymányoson és a Gellérthegy az ön szerelméhez képest naív kezdő. Lehet, hogy szószerint nem így mondta, de ez volt szavainak mély értelme és végső kicsengése...

Nem volt szívem megmondani, ennek a szerelmes baromnak a valóságot, jóllehet okosabban tettem volna.

4 Ettől kezdve Feri eleinte naponta kétszer, később, ahogy üzeneteim hatása alatt szerelme elmélyült, hatszor hívott fel és üzent általam Rózsikának. Kezdetben ingajáratot létesítettem telefonom és Rózsika közt, később már úntam az emeletezést és nem is szóltam Rózsikának, hanem öntevékenyen és leleményesen válaszolgattam ismeretlen, szenvedő telefonbarátomnak. Sőt, néha türelmemet vesztve össze is zördültem vele, ami csak olaj volt lángoló szerelmére. Lelkem mélyén már nagyon bántam, hogy oktalan fővel, férfiszolidaritásból és kényelemszeretetből belementem a szerelmi telefonhírmondó szerepébe.

5 Tegnap — ez az őrült, ez a vadbarom — felkért, hogy kérjem meg Rózsika kezét az ő számára. Holnap reggel fél hatkor jelentkezik a válaszért és ha az elutasító, akkor inkább gyufamérget iszik, de nem éli túl. Jaj istenem!

6 Most már nem lehet leplezni bűnömet, meg kell mondanom az igazat Ferinek, de telefonon nincs erőm.

Ezért ezúton közlöm veled Ismeretlen Barátom, hogy Tuba Rózsikát tegnap nőül vettem. Már le is költözött hozzám. Ki győzi azt a sok emeletet?

—i —i

Az alkotmány ünnepére

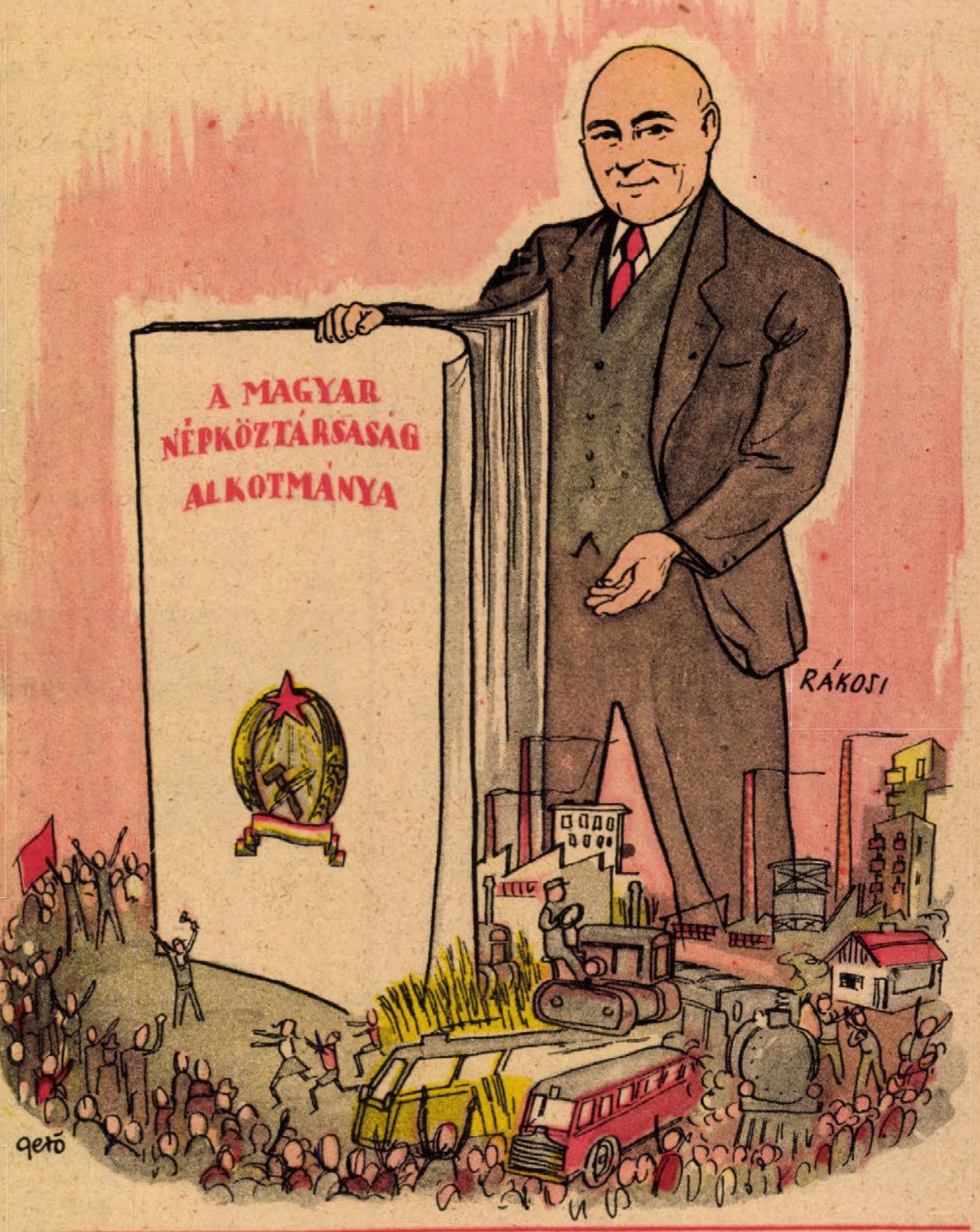

Világifjúsági találkozó

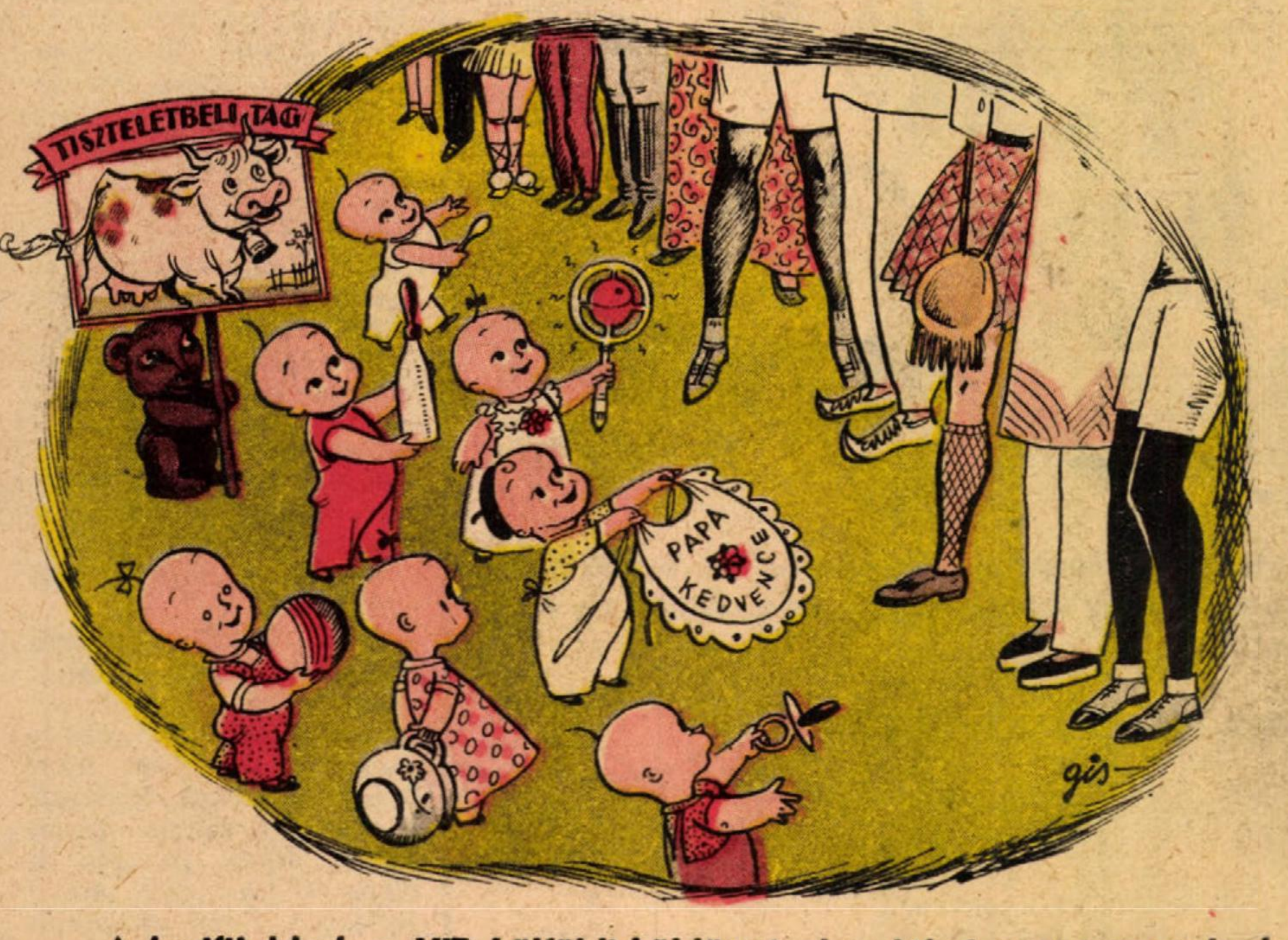

A legifijabbak a VIT külföldi küldötteivel emléktárgyat szeretnének cserélni.

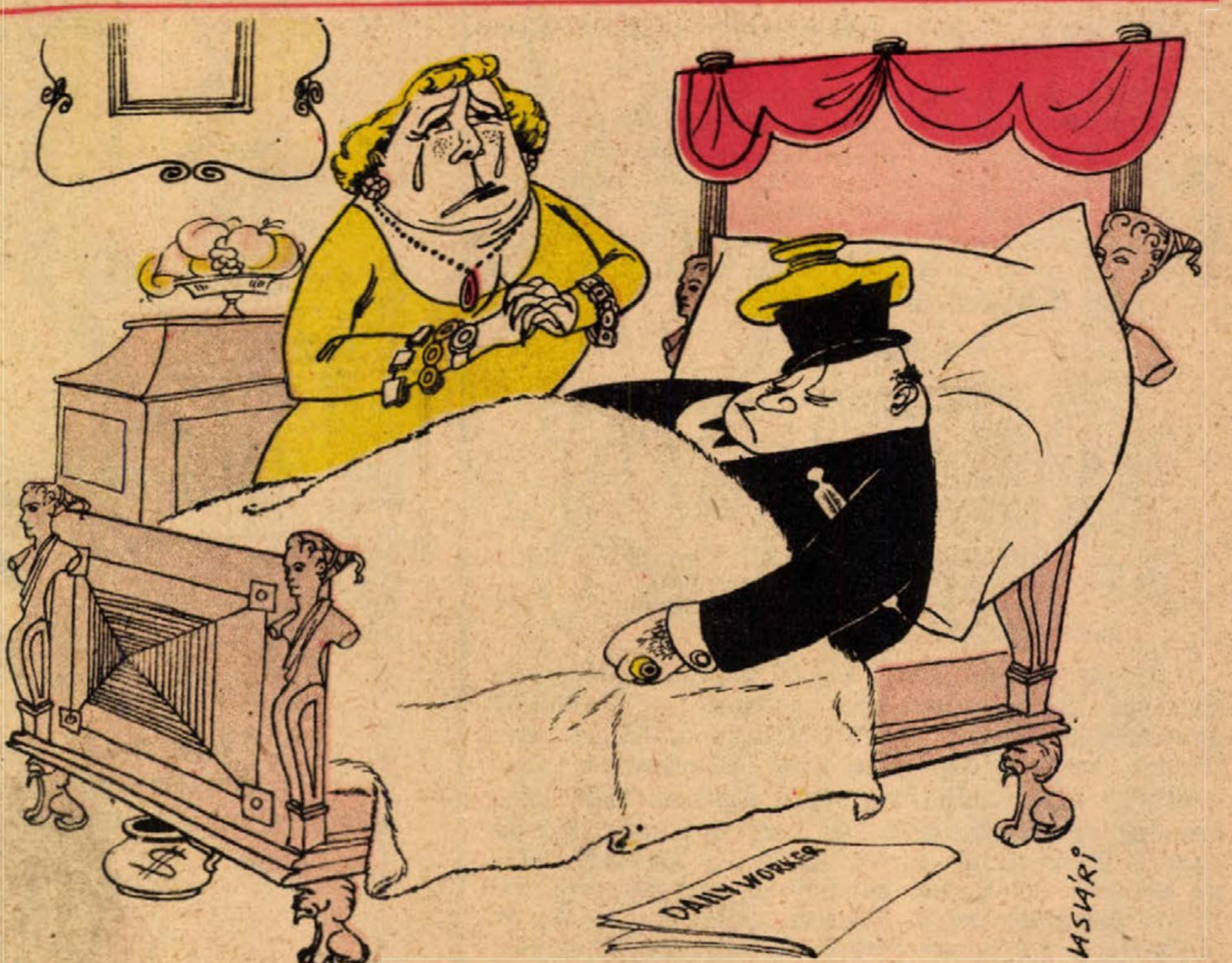

Lesz ez még rosszabbul is

A tőkés neje: Pedig hogy könyörögtem neked fiam, hogy ne olvasd el a VIT-ről szóló tudósításokat....

Idill Kinában

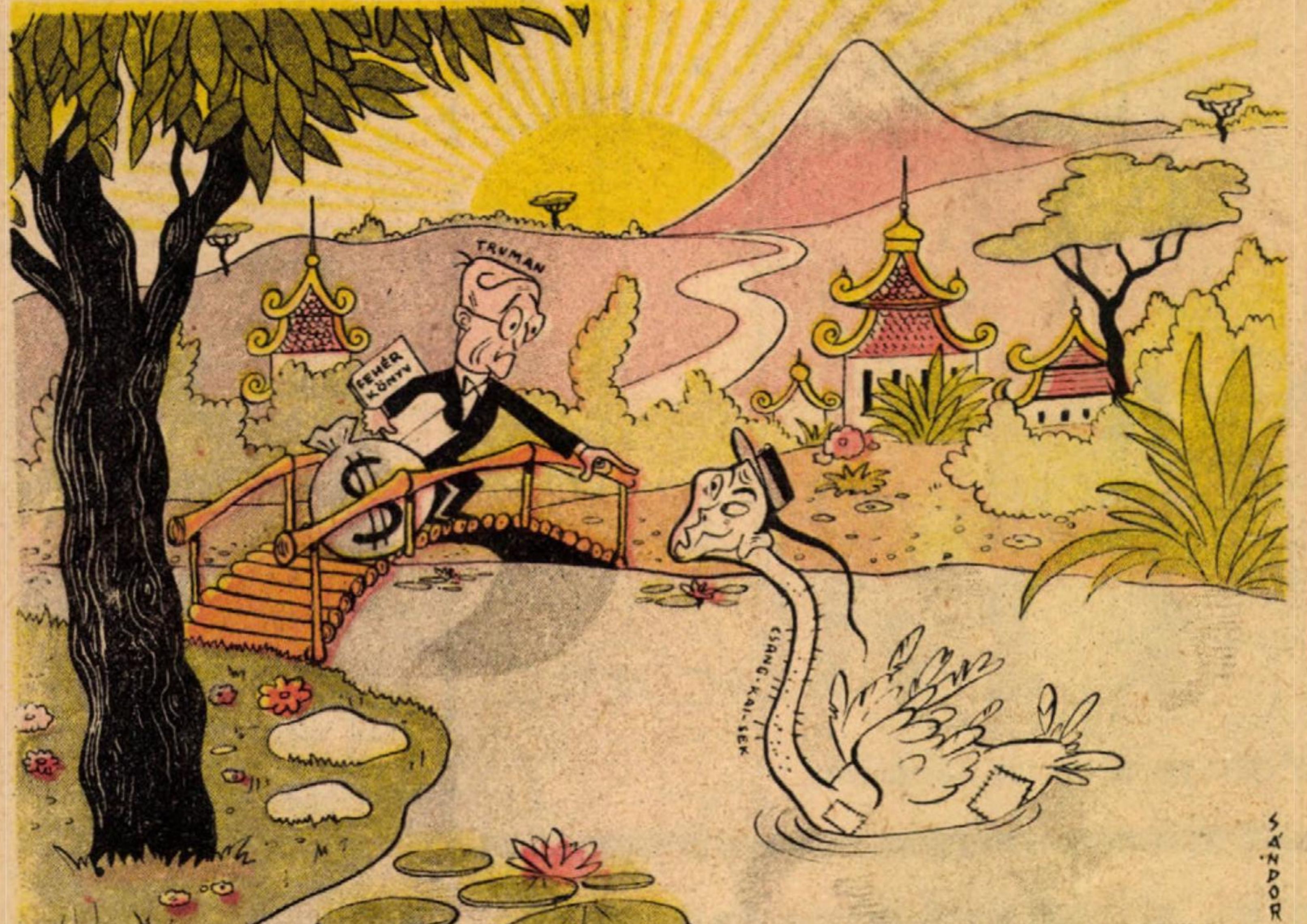

— Nem etetlek tovább, mert rossz hattyu vagy!
— Pedig éppen most fogom elénekelni a hattyudalomat...

Csopaki megjött a nyaralásból

Pirosan, kövéren és szeplősen jött meg és másnap bement a hivatalába. Csengetett, de kissé hosszúnak találta az időt, míg ajtót nyitnak, mire egy könnyed mozdulattal kiemelte az ajtót sarkából és félreállította. Károly, az altiszt, rémülten csoszogott elő.

— No, hogy van, öreg, mi ujság? — kérdi Csopaki és megveregeti a vállát. Károly térdre rogy, de Csopaki feltámogatja:

— Többet a friss levegőn, öregem! Igy van ez, ha valaki sosincs friss levegőn.

Az első szobában Ella, a gépírókisasszony fogadja. Csopaki barátságosan megcsípi az arcát, de a bőr vérzése aránylag hamar eláll.

— Edzeni kell a bőrét hideg vízzel — biztatja Csopaki — akkor majd nem lesz ilyen érzékeny.

A másik szobában Csopaki három kollégája közül Gasparek ugrik fel elsőnek, hogy üdvözölje. Csopaki keblére öleli, halk roppanás, Gaspareknak mindössze két bordája repedt meg.

— Látjátok — mondja Csopaki — ez a ti bajotok. Csupa elpuhult, gyenge alak. Pedig ti már voltatok nyaralni. De a demokrácia nem azért küldi el a dolgozókat üdülni, hogy egy kicsit napozzanak, meg egy kicsit uszkáljanak, hanem hogy elég energiát gyüjtsenek a következő nyárig. Be kell úszni a Balatonba két kilométert, legjobb a pillangóúszás. Tudtok ti pillangózni?

Azzal az útban levő fotelt az íróasztalra billentette és a szőnyegre lefeküdve bemutatta a pillangózást. Majd felpattanva behozatta a partvist és bemutatta a rúdugrást is, amely szintén igen jó az izmok fejlesztésére. A partvis nyele el- s az asztallapja betörött. Ezután Csopaki kijelentette, hogy éhes, mire a kollégák reszkető inakkal hozták oda neki tízóraijukat.

— Nincs ez jól — mondta Csopaki tele szájjal — nincs ez jól, gyerekek, nem táplálkoztok elég erősen. Most is mit hoztok magatokkal? Sajtot, vajat, almát, ahelyett hogy szalonnát vagy hideg karajt hoznátok. Igy sose fogjátok tudni megcsinálni az erőtrapézt.

Azzal megmaradt két kollégáját galléron ragadva messze eltartotta magától, Ella kisasszonynak pedig a fejére kellett állnia. Egy csecsemőt is kért pólyában, hogy a foga között tartsa, de csecsemő nem lévén, megelégedett egy virágtartóval is. Nagyobb baj azért nem lett, mert a szerelők estére rendbehozták a csillárt, amibe Ella kisasszony belekapaszkodott, a virágtartó meg úgyis csak útban volt.

Csopaki ezután kézállásba körüljárta a szobát, majd bukfencet vetve a levegőben az íróasztalánál termett.

— Haj, haj — mondta sóhajtva — vége a nyárnak. Dolgozzunk, gyerekek.

Balázs Sándor.

Szerelmesek figyelmébe!

Vasárnap délután mintegy félórácskányit hallgattam a szívküldiszívnek szerelmi üzeneteit. Elszomorodott szívvel, elborult lélekkel zártam el végülis a rádiót. Egy rövid félóra alatt annyi szomorúság és melankólia áradt felém a lemezekből, hogy szinte elment a kedvem a szerelemtől. Szőke kislány Ercsiből a sírjáról küldött üzenetet valakinek, szigorúan meghagyva az illetőnek, hogy hozzon néhány szál nefelejtset a sírhantjára, ha arra jár. Egy másik üzenetküldő életének beborult egéről beszélt, s arra utalt, hogy az élettől immár semmit sem vár, kár is volt elkezdeni az egészet. Sokat búsultam egy fekete asszonyka miatt is, aki elmondta, hogy néki már nem nyílnak pünkösdi rózsák és számára nincs muzsika többé. Megint más azt üzente Szegedre, hogy neki bizony legjobb lesz odalent a sírban. Már valósággal elepedtem egy vidám üzenetért, valami olyasmiért, hogy „ihaj-csuhaj rózsám, én szeretlek téged, te szeretsz engem, így aztán azt csinálunk, amit akarunk" — hanem ehelyett valaki azt üzente Simontornyára, hogy elmegy, de nem tudja, hova. Meg Katalinnak Pécsre egy barna köztisztviselő azt, hogy amikor ő már nem lesz, akkor majd kiderül, hogy ki volt ő és végül Budafokra egy félbarna finánc azt, hogy csupa könny a szobája és megette a fene az egészet.

Mi ez? — kérdeztem riadtan. — Miféle gyász-szertartás folyik itt szerelmi üzenetek örve alatt? Csupa könny, sírhant, búcsú, zokogás, életunalom — hát ezt küldi szív a szívnek szívesen? Ha már a szív csak ezt küldheti, akkor jobban teszi, ha semmit sem küld, mit keseríti a másik szív életét? Akkor már inkább hagyja szabadon azt a három percet valami vidámabb lemez részére, ami jobban megfelel az augusztusi verőfénynek, az ország eleven életkedvének, ami van, és a kenyérjegynek, ami nem lesz. Meg a szerelemnek is.

Mert a szerelem — bármit is küld szív a szívnek — igenis vidám és lelkesítő érzés. A szerelem jókedv, a szerelem fiatalság, a szerelem maga az optimizmus — nem pedig sírhant, könny, koporsó és hullaszemle.

Vagy talán ahol már lemezt kell küldeni, ott baj van? Lehet.

Tabi László.

Egy Newyorkba tévedt ujpesti galamb

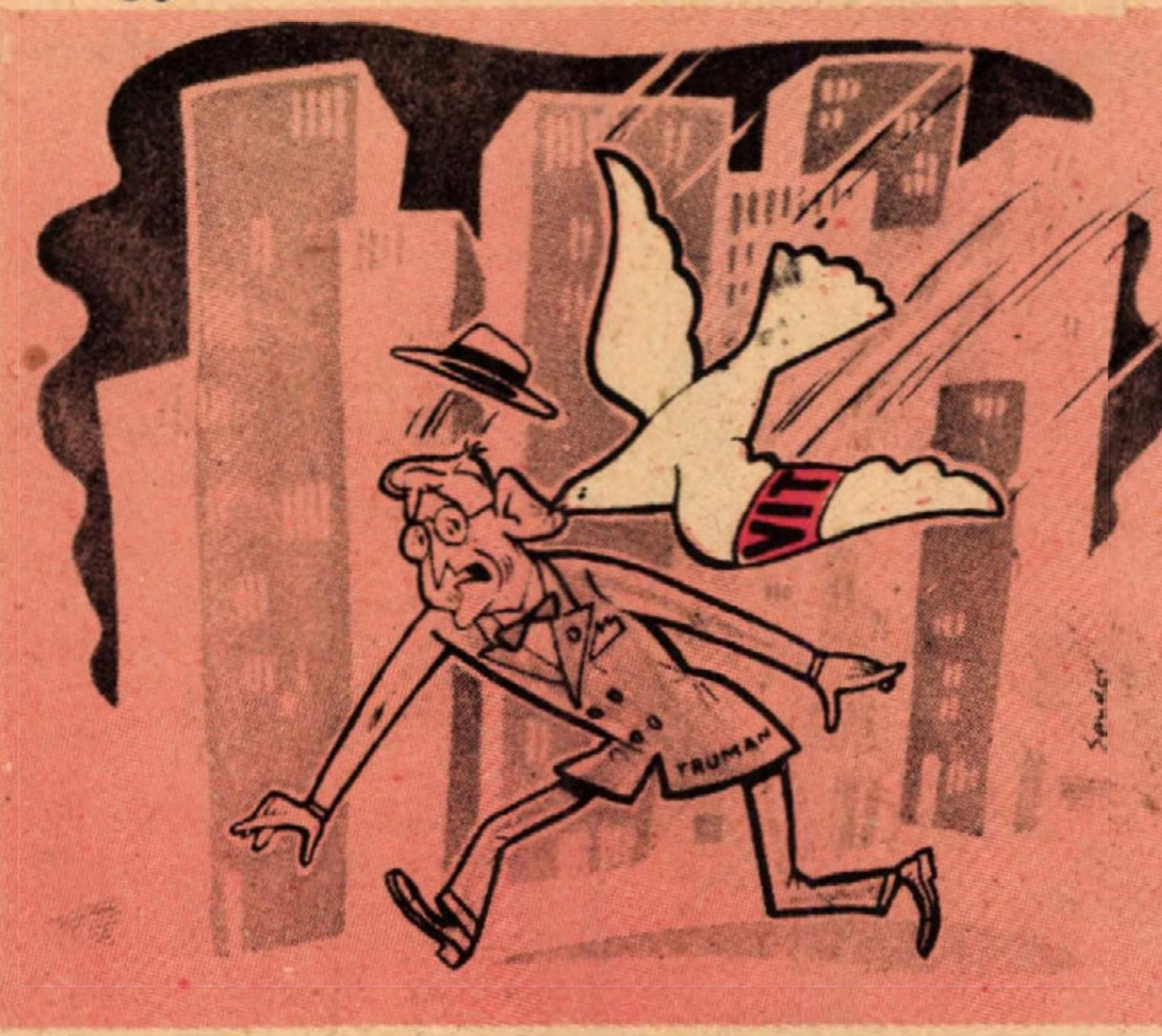

A fogászrendeletről jutott az eszébe

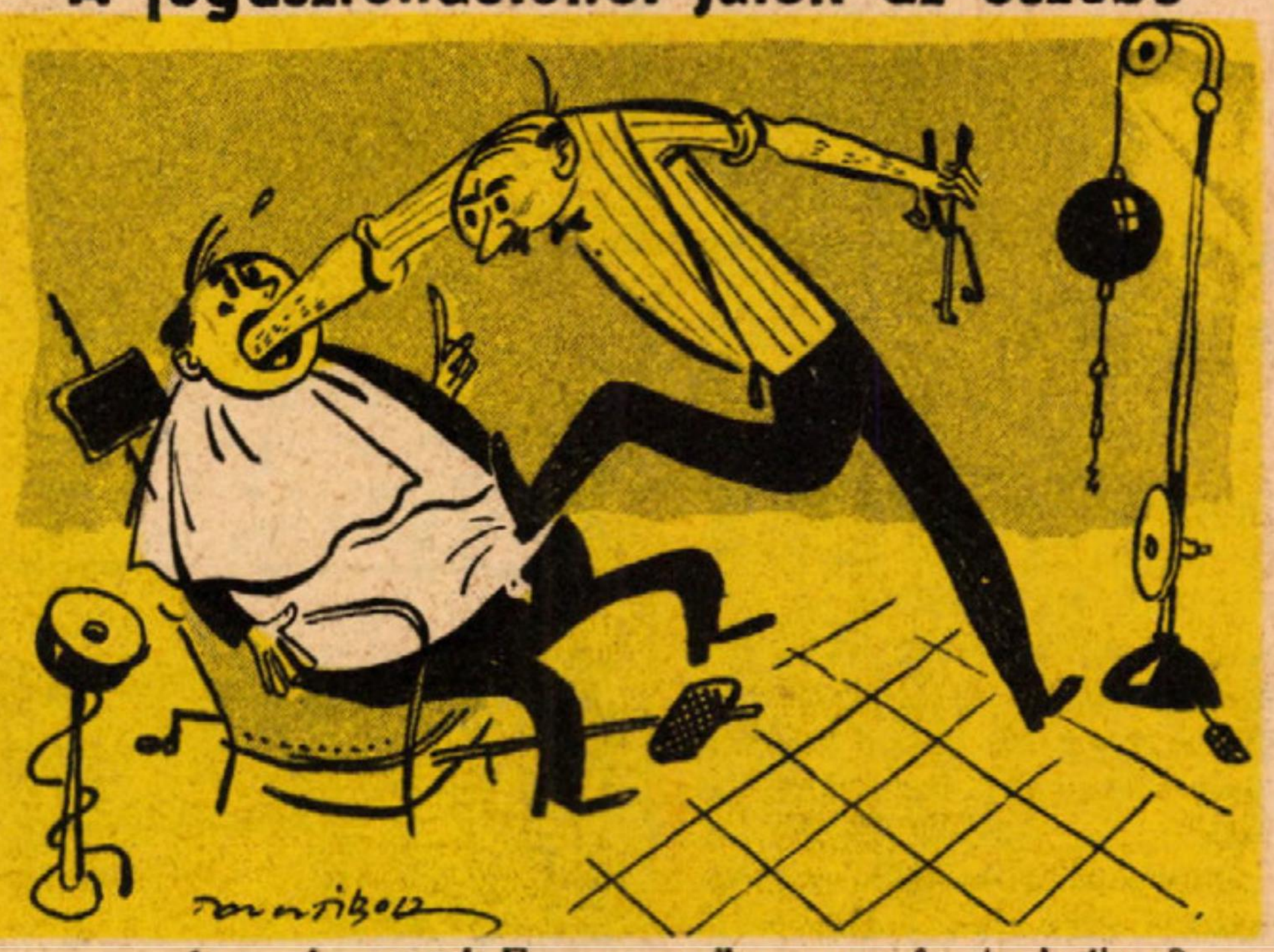

— Apropó, uram! Fogorvos ön, vagy fogtechnikus?...

Rőf és az amerikaiak

Rőf Lajos hajdani tőzsdebizományos keserves arccal ette a frissen sült bécsiszeletet a körúti The Lunch terraszán és elszomorodott lélekkel nagyokat falt hozzá a foszlós fehér kenyérből. Egyszercsak felderült zsírtól csepegő bánatos arca.

— Ezt az állapotot nem fogjuk sokáig tűrni . . .

A szomszéd asztalnál angolul mondták ezeket a szavakat. Három magas szőke fiatalember ült ott, arcuk kemény, határozott arckifejezésű.

— Amerikaiak... villant át Rőf agyán és boldog mosollyal a szomszédjaihoz hajolt.

— How do you do — rázogatta örömmel a legmagasabb szőke fiatalember kezét. — How do you do... mosolygott vissza az amerikai.

— Nekem is ez a véleményem, nem szabad tovább tűrnünk ezt az állapotot — suttogta Rőf és óvatosan körülnézett.

A kisebb amerikai szélesen elmosolyodott:

— Az idő nekünk kedvez, az igazság és az emberi jog győzni fog!

— Igen, a jog, a jogosítvány... az én jogosítványom, amit elvettek tőlem, erről van szó, — törölgette izgalomtól verítékes homlokát a bizományos.

Most a harmadik amerikai vette át a szót. Energikusan megveregette Rőf vállát:

— Nem kell csüggedni. Majd mi amerikaiak megmutatjuk...

— Igen, maguk megmutatják, az nagyon jó lesz... motyogta lelkesen Rőf és nagyot harapott a bécsiszeletbe.

— Igen, megmutatjuk, hogy az amerikai néppel nem lehet sokáig kukoricázni!

Rőf egyszerre nagyon ideges lett:

— A népet méltóztatott említeni? De hát miről méltóztatnak itt beszélni? Mi az, amit nem kegyeskednek tűrni?

A magas amerikai az asztalra vágott.

— A kapitalista kizsákmányolásról beszélek, elvtárs! A Wall-street tőkéseiről beszélek, elvtárs!

— Fizetni! — kiáltotta Rőf és néhány perc mulva köszönés nélkül távozott. Egy egész világ dőlt össze érzékeny lelkében. Aznap este Amerika hangját sem volt kedve meghallgatni.

A newyorki glóbusz-üzletben

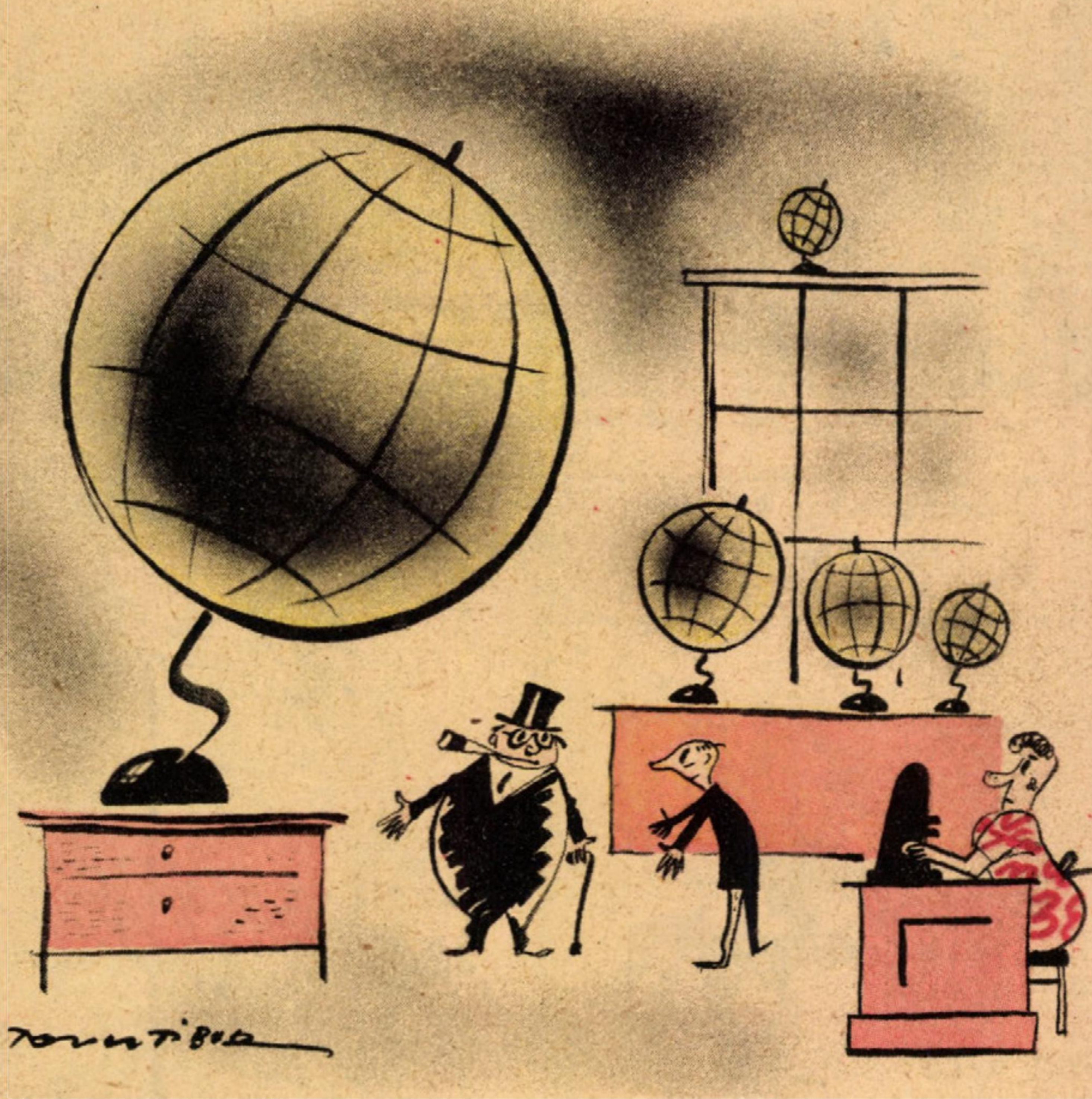

Tőkés: Nagyobb nincs?

Kereskedő: Van kérem egy eredeti nagyságú, de az már a dolgozóké.

Reklamáció a KÖZÉRT-nél

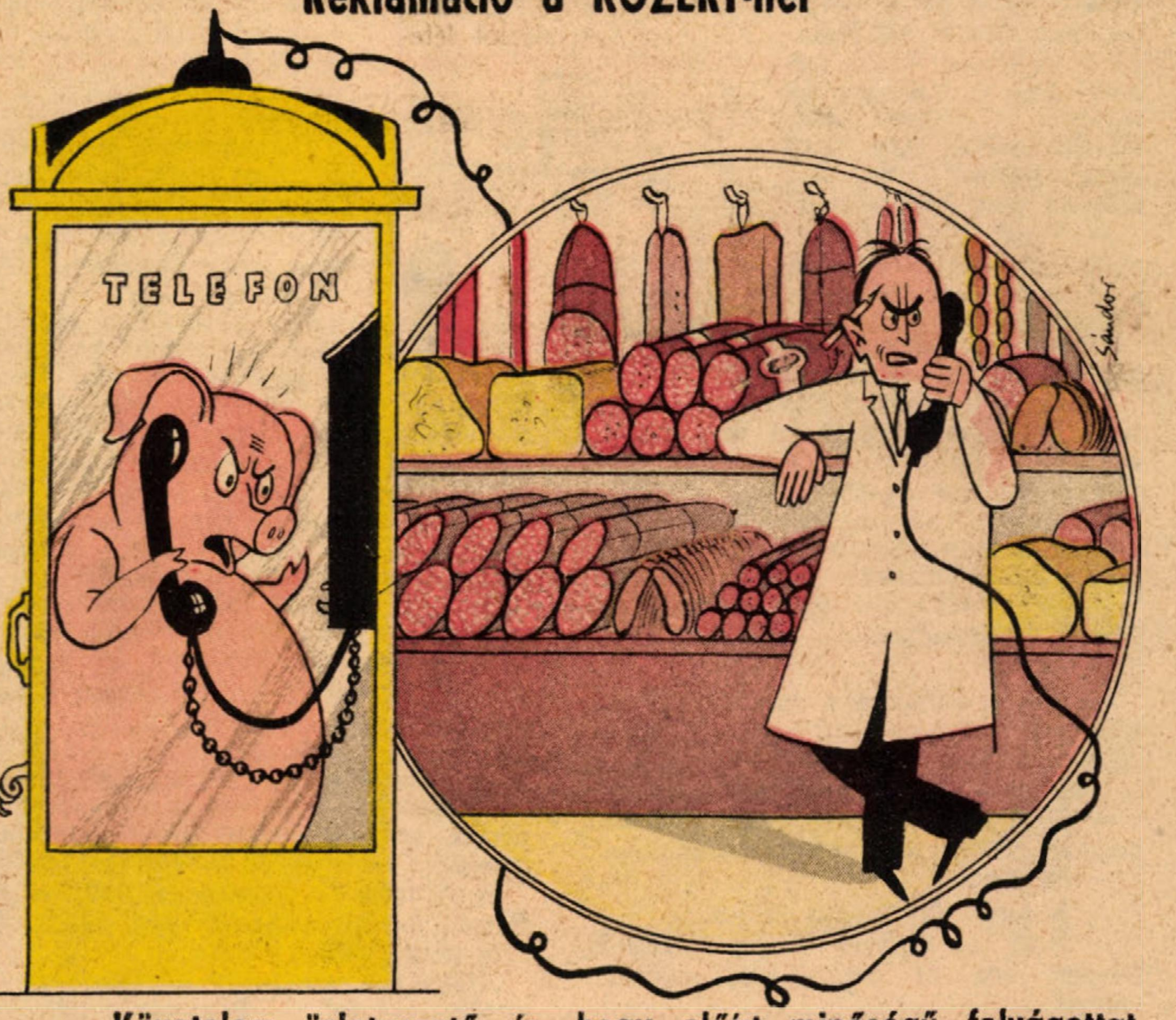

— Követelem üzletvezető úr, hogy előírt minőségű felvágottat tartson!

— Dehiszen ezekben még több a sertéshús, mint amennyi kötelező volna. Ezért még senki sem reklamált!

— Na igen. Csakhogy itt egy disznó beszél!

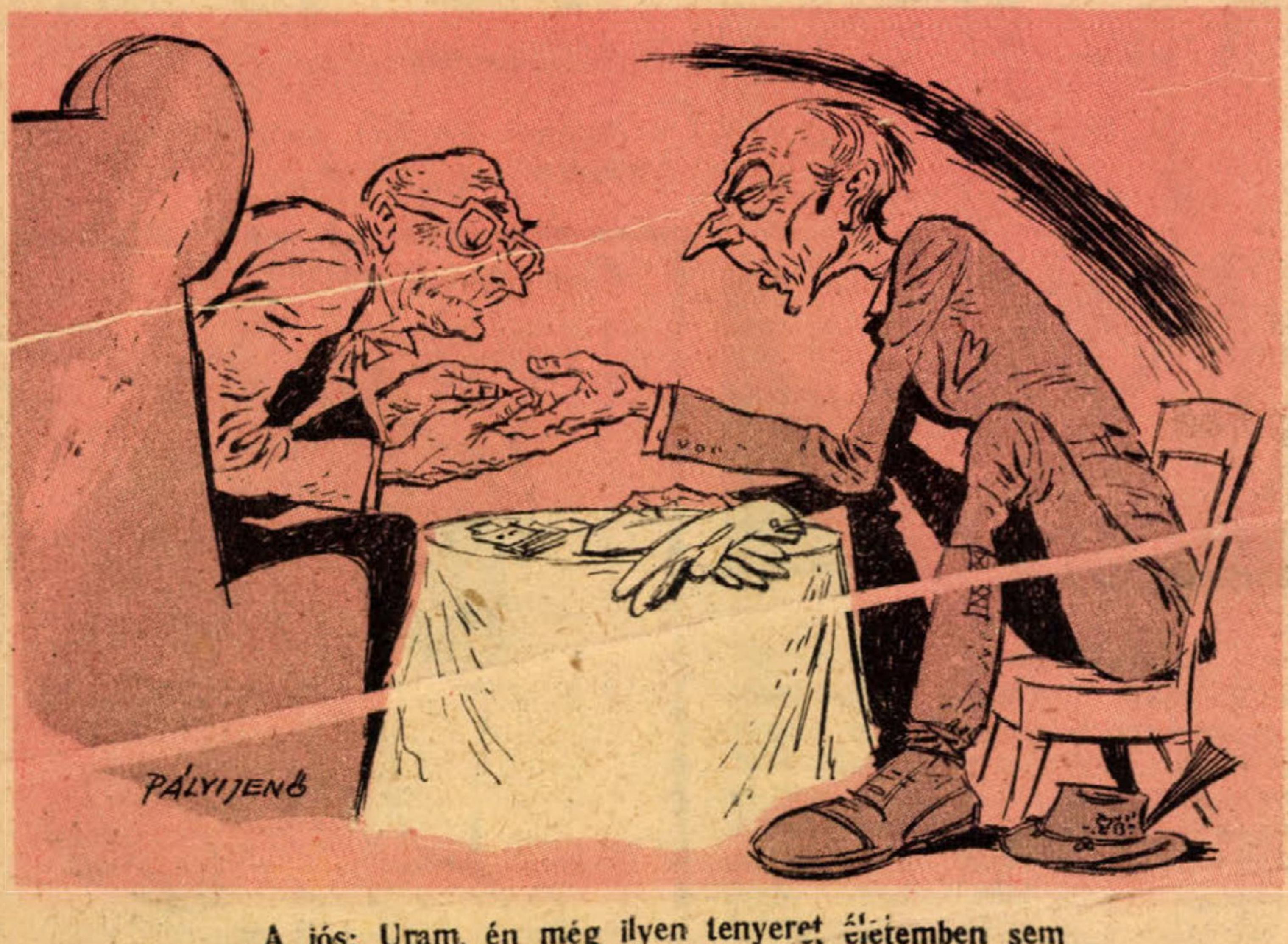

A jós: Uram, én még ilyen tenyeret életemben sem láttam! Önnek egyáltalán nincs jövője!

Táncoló ifjúság

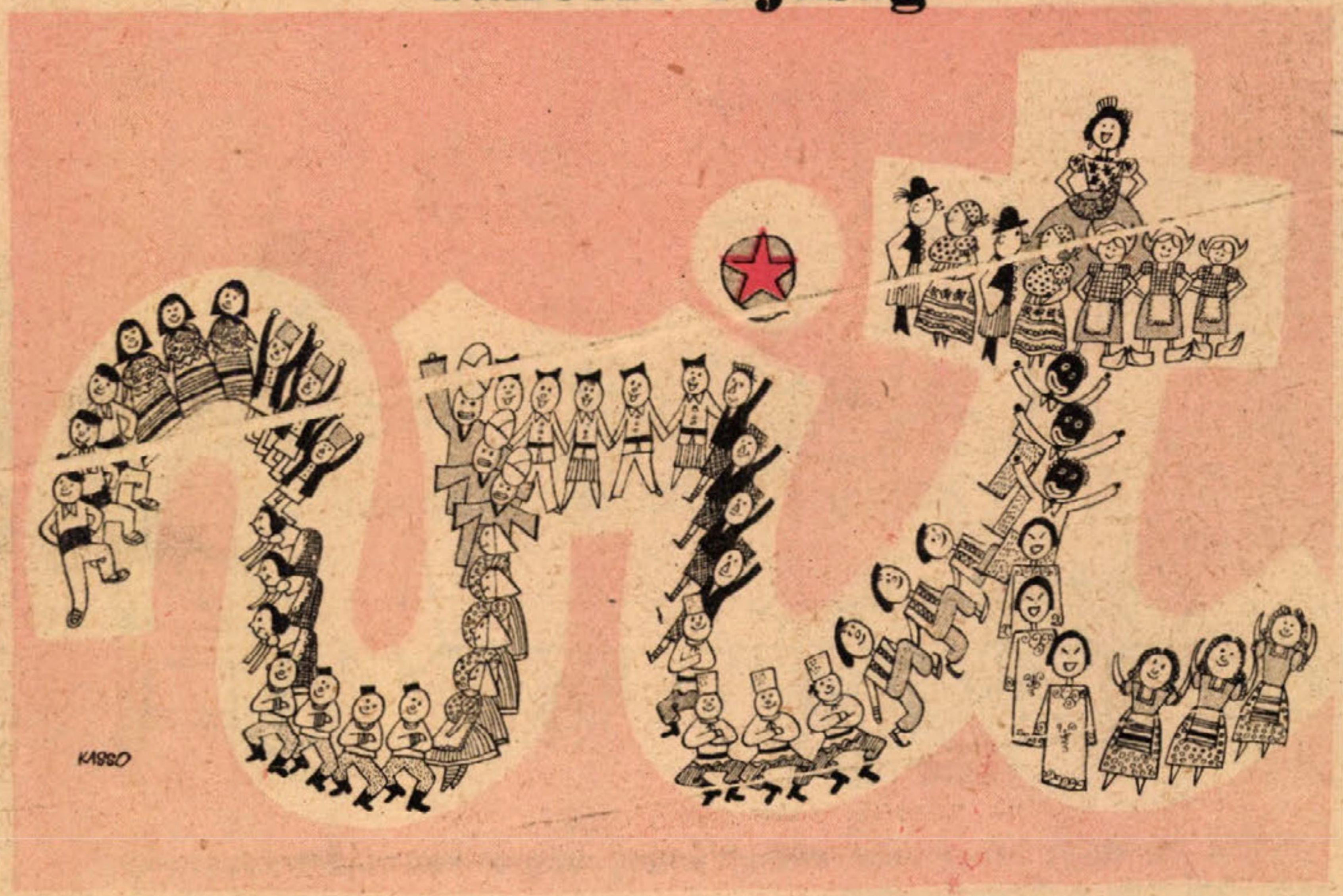

Tito és De Gasperi találkozója

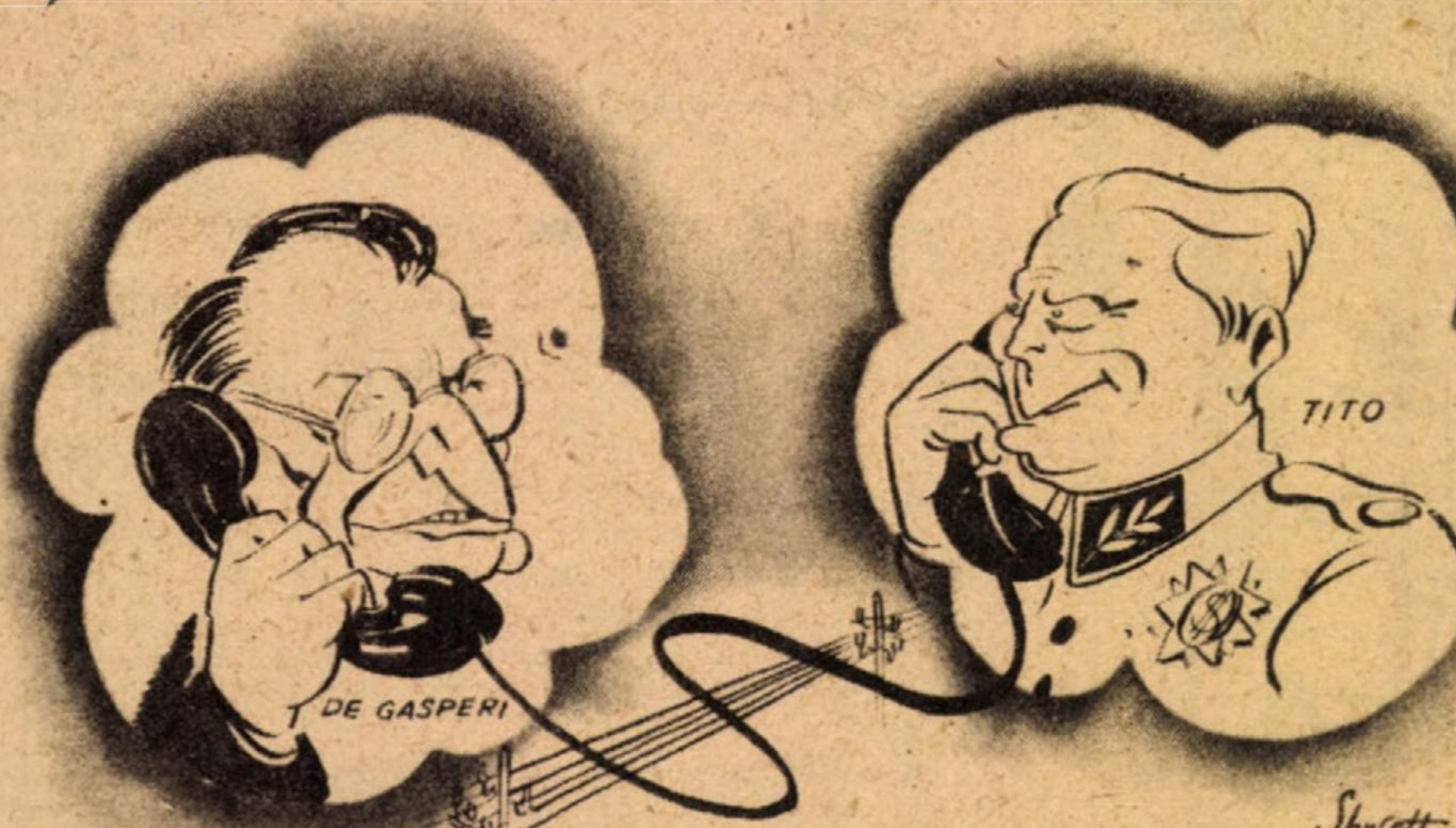

— Szóval találkozunk, Tito úr...
— Ismertetőjel?
— Dollár a zsebben.

Mondja, kijön ez belőle?

Írta: Vajda Albert

Ülök a nyári vendéglőben, ingben, drap vászonnadrágban, este, munka után. Jön a pincér, hozza az étlapot, olvasom: **Borjupörkölt galuskával 4.80, benzinnel.** Ördög vigye, megerőltettem a szemem az üzemben, hát nem azt olvastam, hogy „borjupörkölt, galuskával és benzinnel"? Kicsit elnézek az étlapról, aztán megint olvasom. Hiába, itt az áll, hogy galuskával és benzinnel! Rásandítok a pincérre, ő áll, udvariasan és várja, mit rendelek. Egész biztos hülyének nézne, ha most megszólalnék és azt mondanám, hogy én a borjupörköltet benzin nélkül szeretem. Biztosan valami gépelési hiba... Nézzük csak tovább... **„Tejfeles tökfőzelék feltéttel 3.20, forró vízzel, azonnal".** No nem, ezt már nem nyelhetem le.

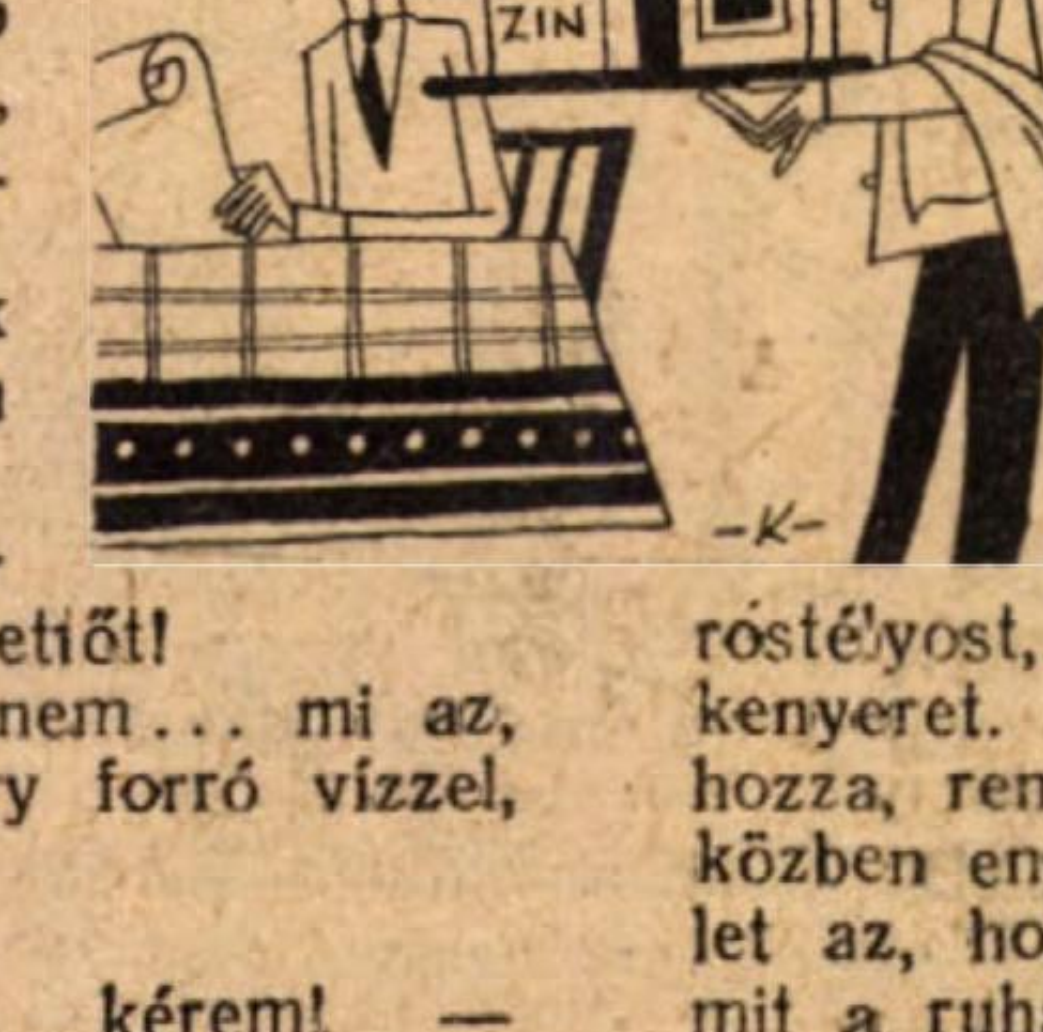

— Mondja kérem, ezek miféle ételek? — mutatok a borjupörköltre, meg a tökfőzelékre.

— A legkitűnőbbek, nagyon ajánlhatom mind a kettőt!

— Nem úgy értem! Hanem... mi az, hogy benzinnel? Meg, hogy forró vízzel, azonnal?

Rámnéz, elmosolyodik.

— Saját találmányom, kérem! — mondja és közelebbhajol. — Én gépeltem rá az én asztalaimhoz tartozó étlapokra.

— Ez a többi asztaloknál nincs? — kérdem határozottan.

— Nincs!

— Akkor átülök egy másik asztalhoz. Nem szeretem a tökfőzeléket forró vízzel és azonnal!

Most meg hangosan elneveti magát.

— Félre tetszett érteni, kérem . . . Ez nem az ételhez jön, hanem közben.

— Micsoda?

— A forró víz. Meg a benzin...

— Nem az ételhez, hanem közben? Benzint hoz az orrom alá, miközen eszem?

— Ugy van! Miközben... lepecsételi a ruháját... Minden étel után odagépeltem, hogy a lepecsételés pillanatában milyen tisztítószer veszi ki a leghatásosabban. Mert, tetszik tudni, ezekben a világos nyári vászonruhákban a legtöbb vendég kényelmetlenül eszik és lecsepegteti magát főzelékkel, gyümölccsel, paprikás lével. És ilyenkor mindenki megkérdi tőlem: mondja, kijön ez belőle? Igy megtakarítom a vendégnek a kérdést és magamnak a választ. Oda van írva, hogy: őszibarack langyos vízzel, vörös bor csipetnyi sóval és citrommal, vadas szósz szalmiákkal, és így tovább... A vendég nem csak azt tudja meg az étlapból, hogy mit egyék, hanem azt is, mivel jön ki a ruhájából az, amit evett.

Határozottan remek ötlet. Igaz, hogy engem nem nagyon érint, mert még sohasem csepegtettem le a ruhámat. Ezekután leteszem az étlapot és megkérem a pincért, hogy hozzon egy remek hagymás rostélyost, sok burgonyával. És fehér kenyeret. Jó sokat. Négy perc mulva hozza, remek pincér ez, gondolom, miközben enni kezdek. És milyen remek ötlet az, hogyha az ember mégis leejt valamit a ruhájára, akkor azonnal elsősegélyben részesítik. De miért ejtene le valamit az ember? Nem vagyok gyerek... Igaz, hogy ez nem csak gyerekkel fordulhat elő. Nono, komoly felnőtt ember, vigyázva emeli a villát és... hű, a mindenit... lecsöpögött... De milyen hatalmas csöpp...

— Pincér... Pincér?

— Tessék? — lép oda hozzám.

— Mondja — mutatok a vászonnadrágomra, amelyen egyre terjed a vörhenyesbarna rostélyosfolt — kijön ez belőle?

— Azonnal — mondja és kinyitja az étlapot. Néhány pillanatig nézi, aztán némán leteszi elém.

„Hagymás rostélyos" — olvasom — vibráló szemmel. — **Hagymás rostélyos... burgonyával....... sohaebbenazéletben... 8.40...**

Magyar vendégszeretet

(A párisi rádió beszámol arról, hogy a lelkes pestiek az utcák után tudakozó külföldi vendégeket gyakran ebédre invitálják.)

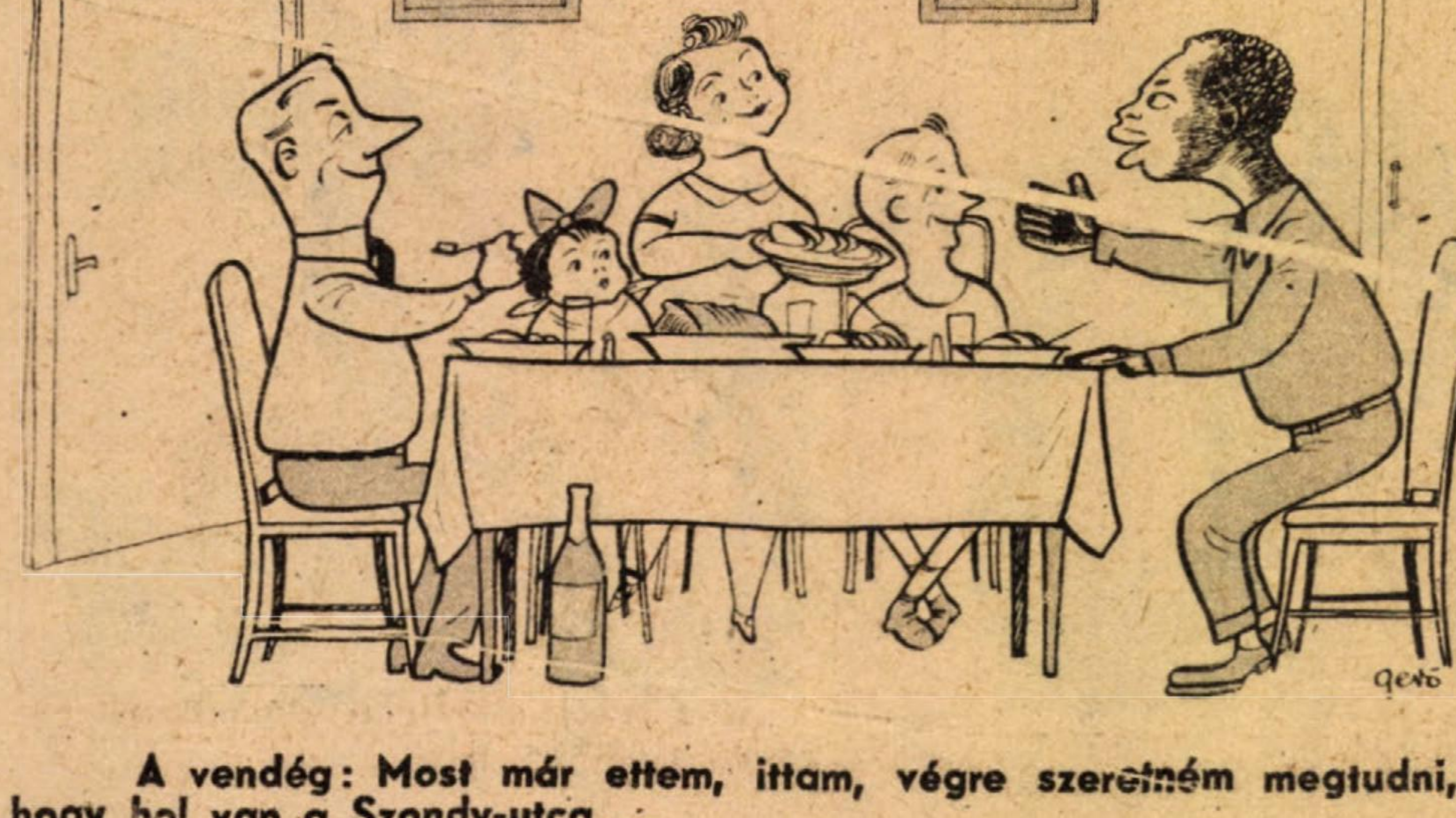

A vendég: Most már ettem, ittam, végre szeretném megtudni, hogy hol van a Szondy-utca...

Az alvó oroszlán

Írta: Szép Ernő

Nem felejtettük még el úgyebár (mert azt nem is szabad!) Reinitz Bélát a forradalmár muzsikust, ő írta Ady Endre legmerészebb verseihez azokat a szilaj zenéket.

Nemcsak muzsikálni tudott Reinitz, tudott ő valami mást is, nem hiszem hogy abban lett volna hozzá fogható művész a világon.

Ugy tudott aludni tudniillik.

Nemcsak éjszaka kérem, azt mindenki tud, hanem nappal is. És nem ebéd után, csöndben, hanem háromszor, négyszer, ötször is egy nap, a leghangosabb társaság közt el tudott aludni. Szenvedélyes vitázó volt, kiabált örökösen; mikor kibömbölte magát, becsukta a szemét, a feje lebillent, aludt. Leült sokszor gibicelni az ujságírók klubjában, az Otthonban, egy-egy kártyás kompániához; nézte két-három percig a játékot, leejtette a fejét, aludt mint a parancsolat. De csak abban az esetben aludt el, ha jól játszolt az illető, aki mellé leült. Ha az rosszul játszott, átült másik játékoshoz; ha az nem csinált hibát, míg nézte, Reinitz Béla békén elszenderedett.

Elenevezték őt az Otthonban, a szép sörényes feje révén, az alvó oroszlánnak.

Mikor koncerten volt, hosszú tételeket át tudott aludni a legviharosabb Beethovennél csakúgy, akár a mennyei szelíd Mozartnál. Hanem ha a leghalkabb gikszert is csinálta egy hegedű, vagy a zongorán elsikkadt egy negyedhang, R. B. abban a másodpercben felriadt, összerázkódott.

Fenomén volt az alvásnak ez a nagy művésze, a doktorok az ő esetét nem tudták megmagyarázni. Abban kellett megállapodni, hogy ez az alvás is olyan titokzatos isteni adomány, mint a muzsika.

Egyszer meghívták az új irodalomért harcoló Nyugatot Marosvásárhelyre felolvasó-estére. Ennek, óh, meglesz már harmincöt esztendeje. Heltai Jenő, Ady Endre, Móricz Zsigmond, meg kis magam mentünk le a Nyugat nevében, és velünk jött Reinitz is, Ady-dalokat énekel majd a zongoránál.

Huszonnégy órai út Marosvásárhely. Székely-Kocsárd állomásán este hálókocsit kapcsoltak a vonathoz. Reinitzcal csak én mertem közös hálófülkébe vonulni, mert énvelem nem tudott vitatkozni, mert ha mennydörögni kezdett Bélánk, röhögtem.

Jól van, lefekszünk, ő az alsó ágyba, magam mint pehelysúly, felmásztam a felsőbe.

Egypár percig kiabált, azután csend lett. A csendben a fenn égő kicsi lámpa fényénél olvastam. Elálmosodtam, összehúztam a lámpácska ernyőjét, szervusz világ. Nem múlik el egy harmadperc, olyat ordít alattam a szeretett muzsikus, de olyan irtózatosat, akár az igazi oroszlán. Azt hittem kisiklott a vonat. És felbőg:

— **Te őrült, mér csinálsz itt sötétet!**

Sötétben a nagy alvó zseni nem tudott aludni.

Elkéstek!

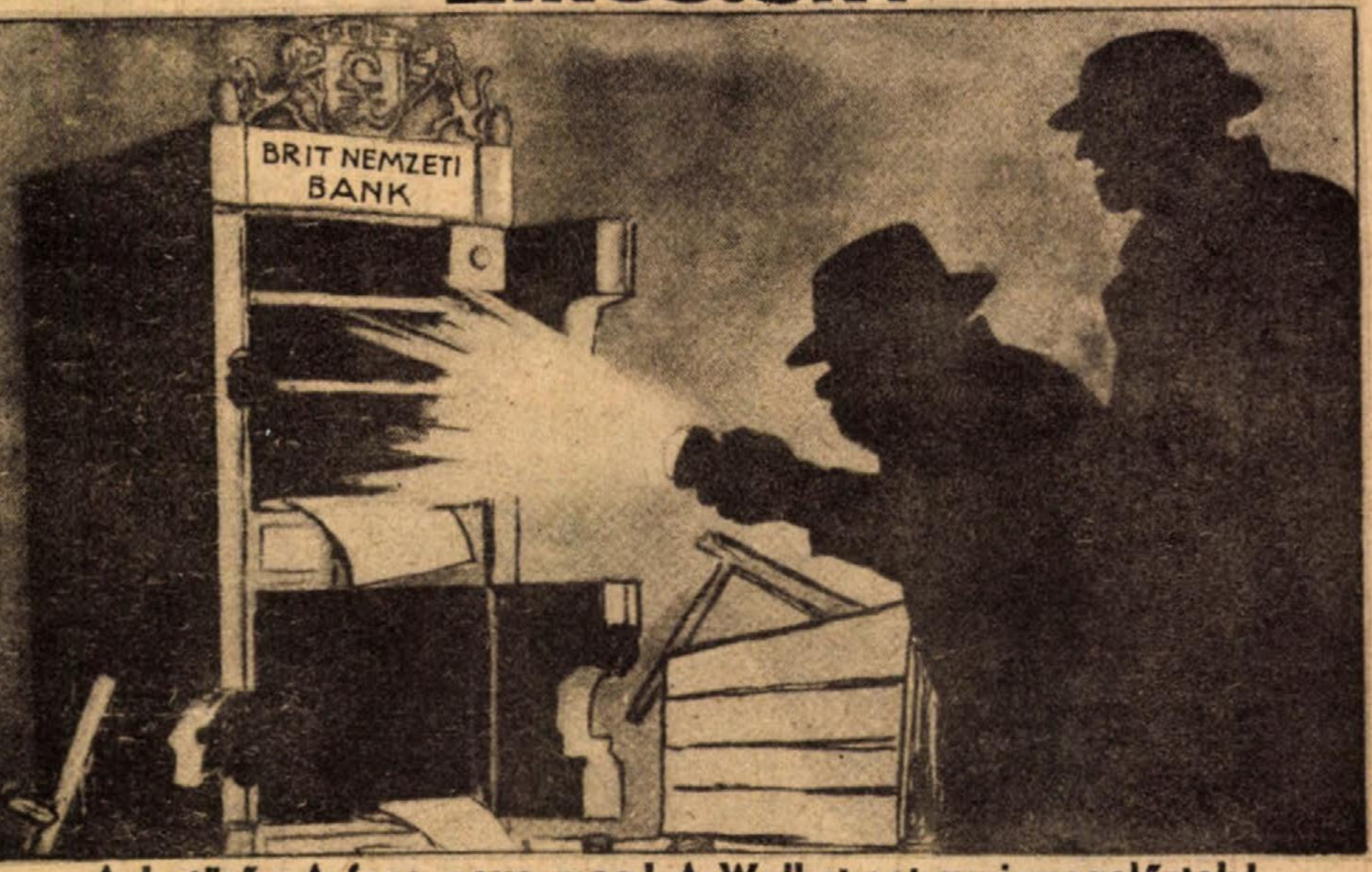

A betörő: A fene egye meg! A Wall-street urai megelőztek!

(Krokodil, Moszkva).

Gazdasági helyzet Norvégiában

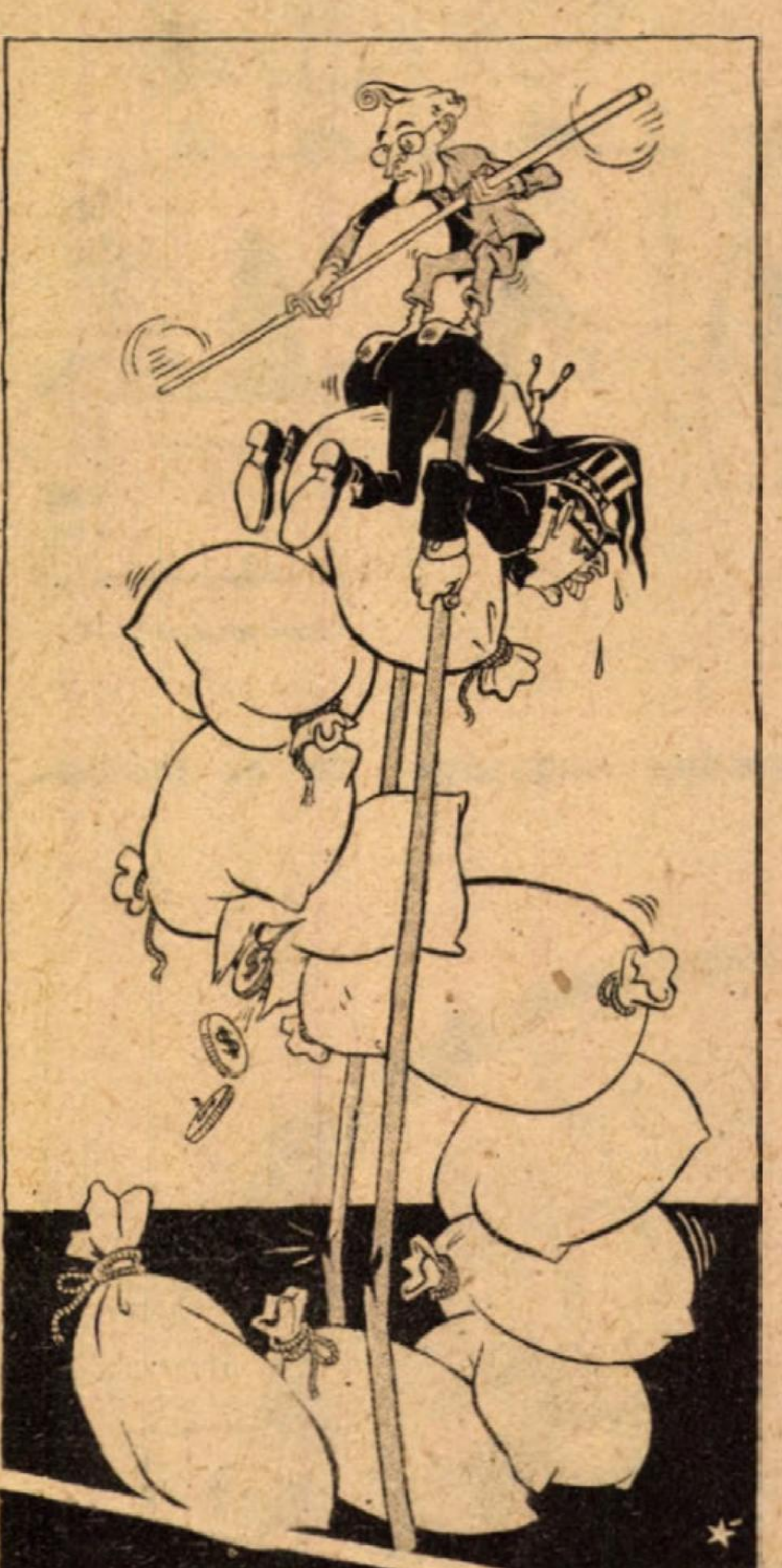

Arne Taraldsen elvtárs, a „Friheten" című Oslóban megjelenő kommunista vicclap munkatársa most Pesten tartózkodik, mint a VIT egyik résztvevője. Lapunk számára készült rajzán a norvég pénzügyminiszter látható, aki — mint a Marshall-terv lelkes híve — az éppen összeroskadó dollár-tákolmányon végzi nem kétséges kimenetelű egyensúlyozó mutatványát.

Komplett reggeli

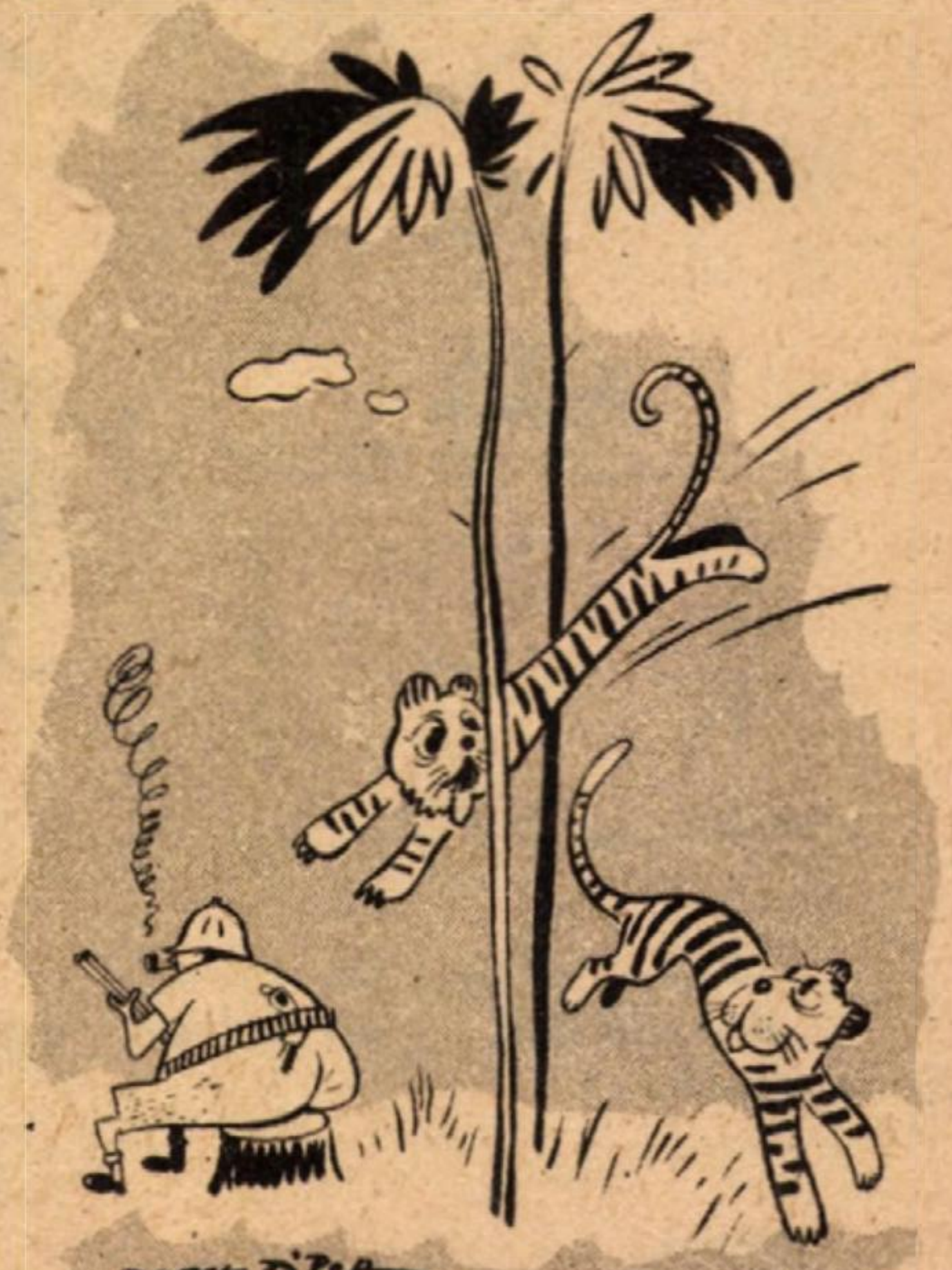

Tigris: Rögtön jövök öregem, csak bekapom a reggelimet...

Csavaros vicc

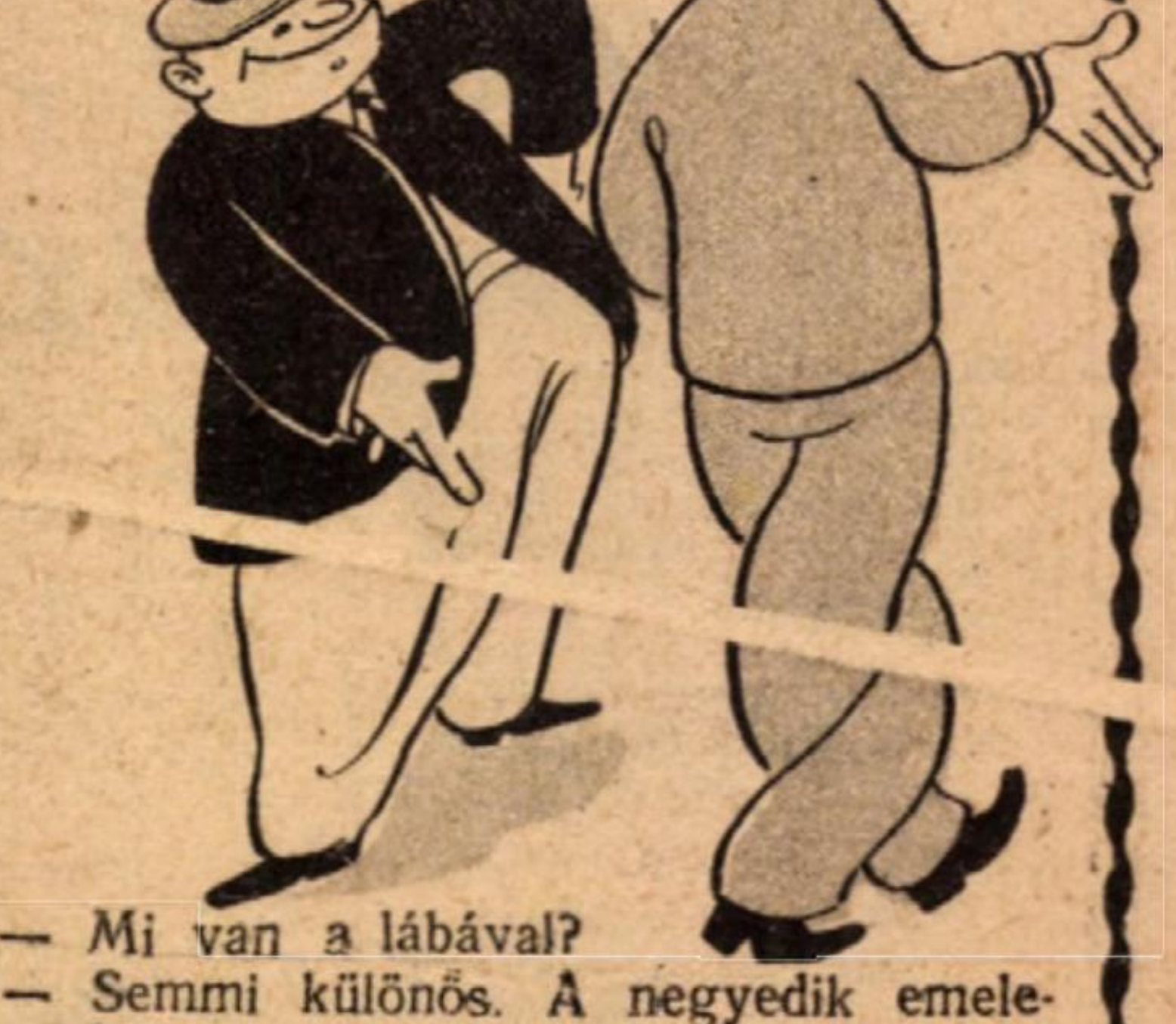

— Mi van a lábával?

— Semmi különös. A negyedik emeleten lakom és csigalépcső van a házban.

Üzemek humora

A csepeli billenő csillék esete a bürokráciával

A WM-gyár „Hegesztő II." névre hallgató műhelyéből szállítják a dorogkörnyéki bányákba a billenő-csille nevű készítményt. A dallamos elnevezésű szállítóeszközre nagyon büszke volt a Hegesztő II., mert két év óta csak úgy ontották a billenő csilléket anélkül, hogy egyetlen panasz érkezett volna ellenök.

— Dorog ide nincsen messze — mondotta egy nap Biró szaktárs **— meg kellene már egyszer látogatni a mi kis csilléinket. Hadd hálálkodjanak a bányász-elvtársak.**

És mit sem sejtve elindultak. Jólesik időnként egy kis babéraratás.

*

— Nincs ezekkel a csillékkel semmi baj! — mondották elismerően a dorogi csillések. **— Nézzék ezeket a fékeket, elvtársak! Hát még a szegecselés! Mindig ilyen csillékről álmodtunk! Láttak-e már ilyen kitűnően beszerelt bakot?**

A csepeliek bizony nem láttak. Kiderült, hogy két év óta minden csillét szétszedtek a dorogi bányászok és úgy átjavították, hogy a saját hegesztőpisztolyuk sem ismert volna rájuk.

A büszke csepeliek legszívesebben a föld alá süllyedtek volna, de ennek technikai akadálya volt: az egész jelenet már úgyis a föld alatt játszódott, az egyik tárnában.

*

A fenti rejtélyes eset helyes megfejtése még 1947-re nyúlik vissza. Akkor gurult be Dorogra az első négyszáz csille és mindet át kellett építeni, hogy a mélyből való szállítás magas követelményeinek megfeleljenek. A dorogi bányászok erre jelentést írtak, amelyben kérték, hogy a csepeliek a jövőben a kívánalmaknak megfelelő csilléket készítsenek. A jelentés mindezideig nem érkezett meg a Hegesztő II.-be. A csepeli hegesztők és a dorogi bányászok szerint a két helység közötti távolság legfeljebb egy év és 11 hónap késedelmet tesz indokolttá, tehát a jelentésnek már mindenesetre a kezük között kellene lennie. Mindenesetre remélik, hogy a Ludas Matyi cikke nyomán most már a kezük közé kerül a jelentés is, meg az is, aki a továbbítását két évig késleltette.

CsB.

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ

Lapkiadótulajdonos.
SZABADSÁG
lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.. 139—150 és 138—382.
Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépein.
V., Honvéd-u. 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Megszívlelendő tanács

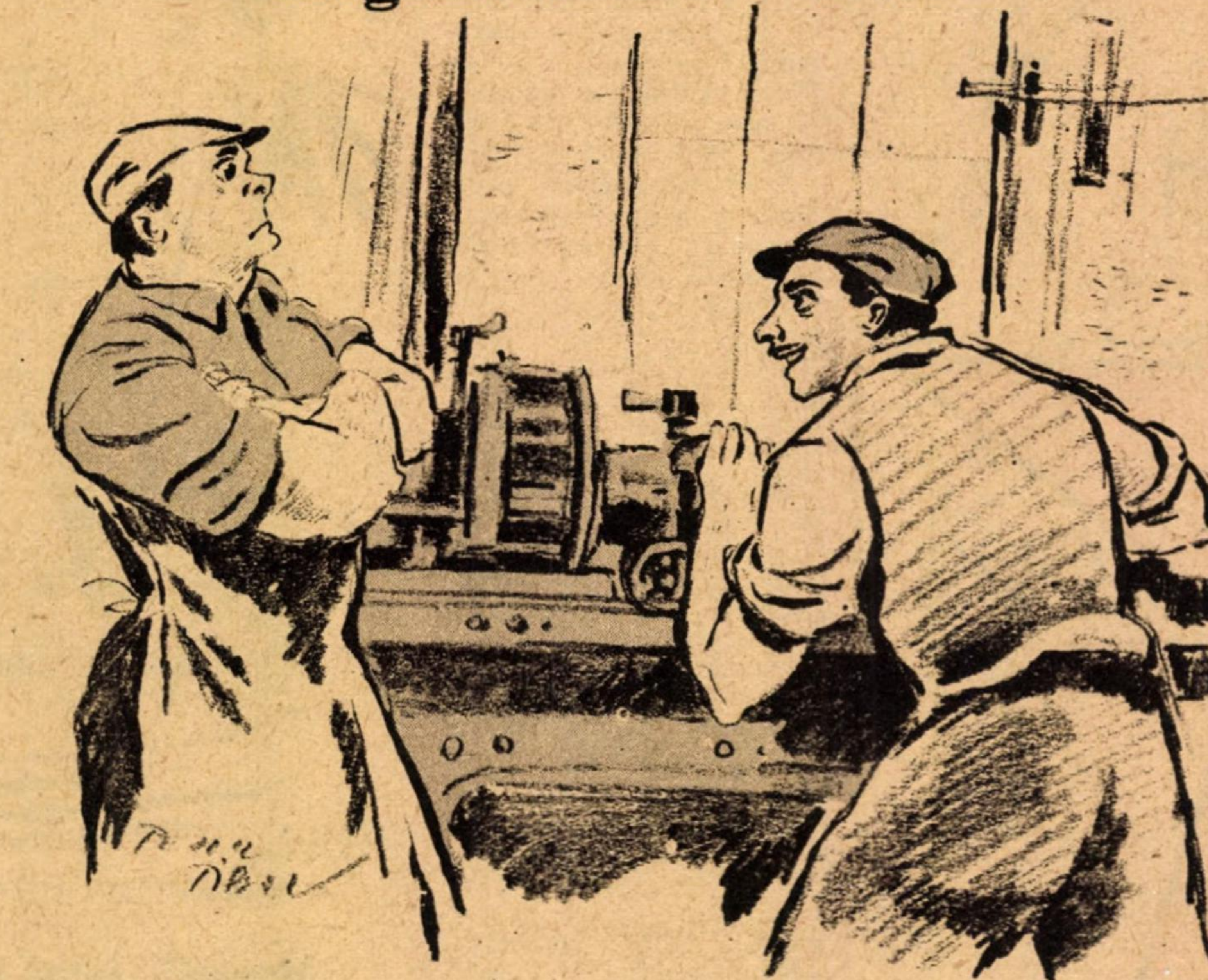

— Augusztus végén 3000 élmunkásjelvényt osztanak ki. Talán az én mellemen is fennakad egy...
— Nem nagy mell kell ide szaktárs, hanem nagy teljesítmény.

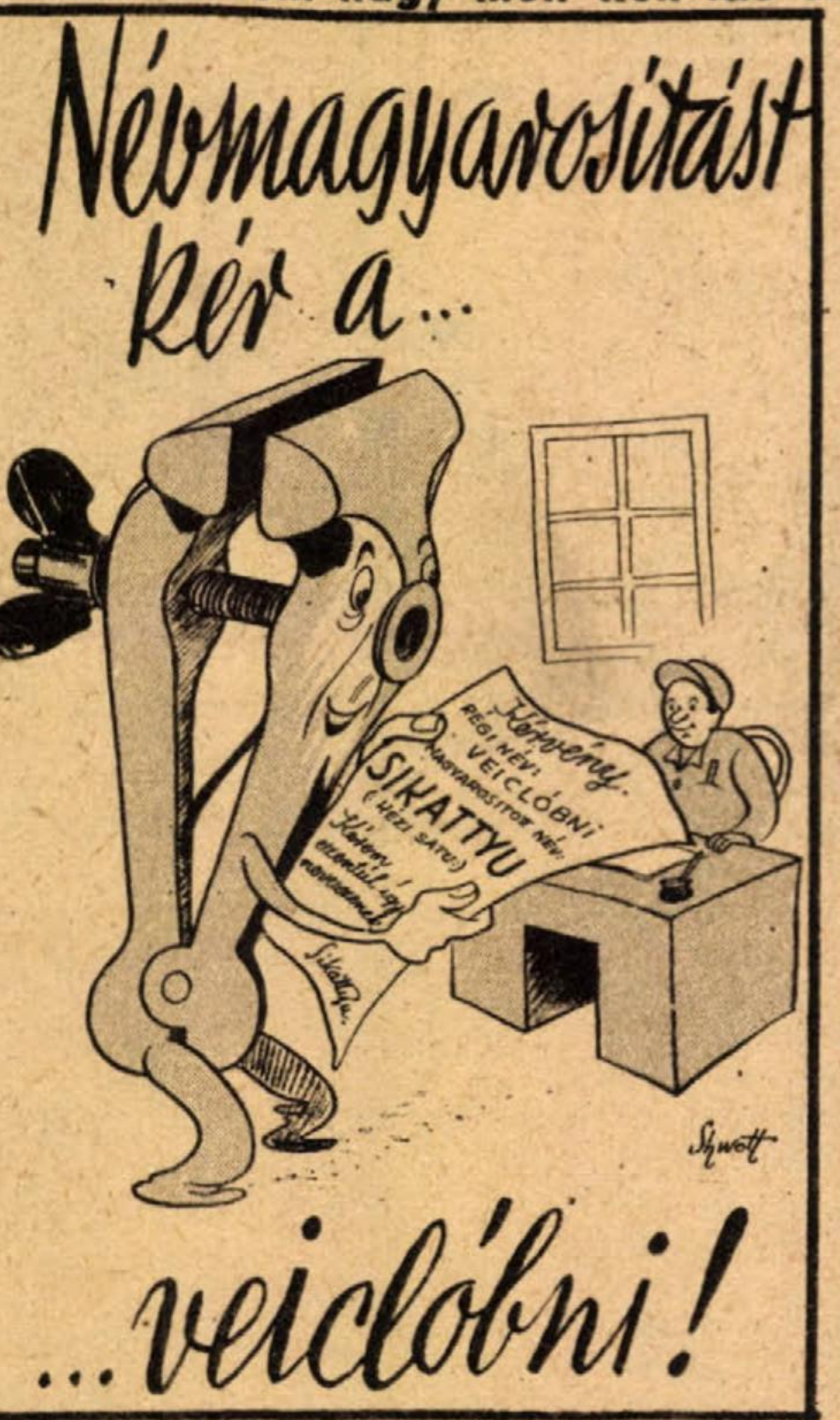

Magasabb szempont

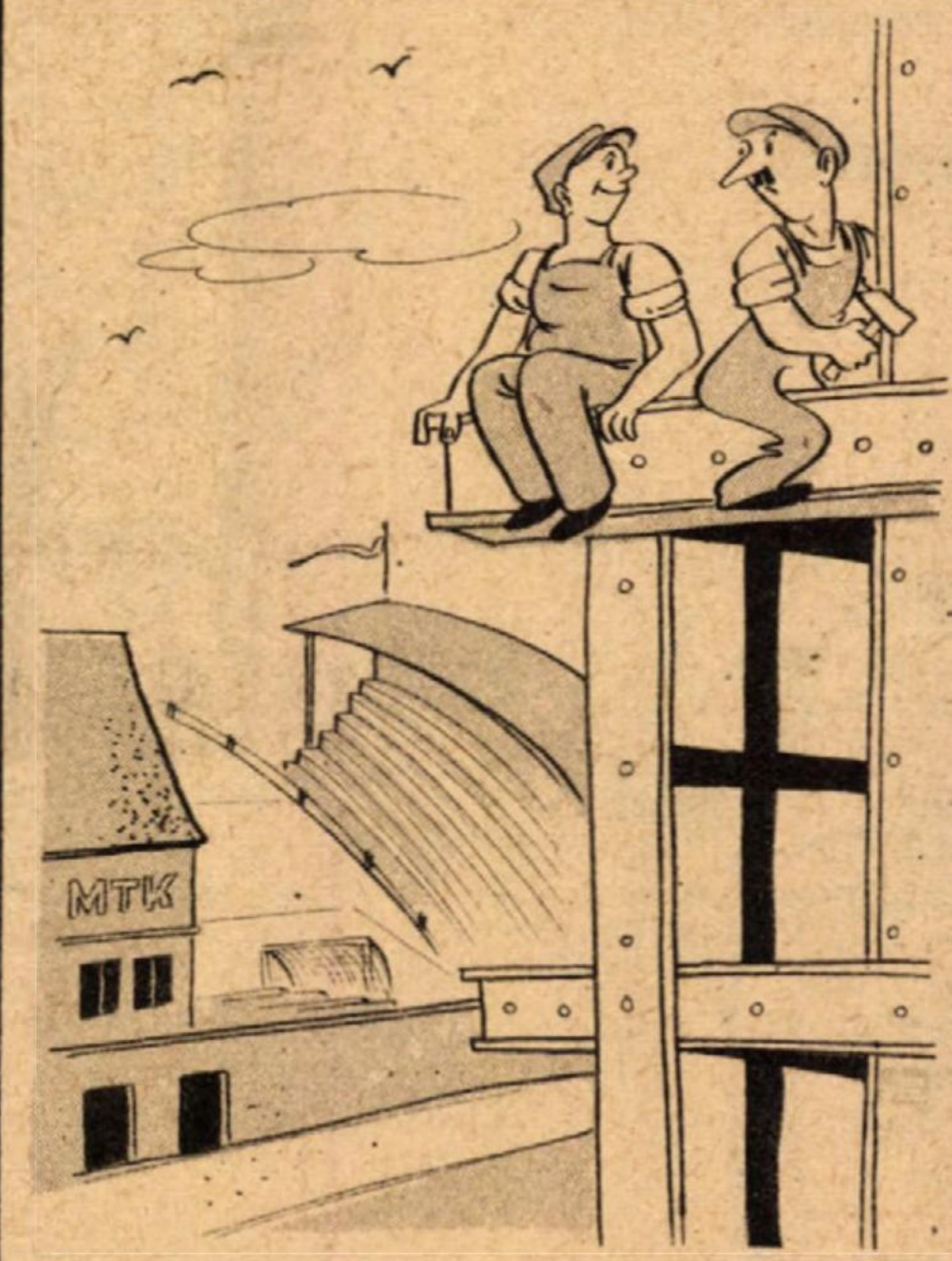

— Szakikám, legalább a jövő hétig tarthatna ez a munka. Innen csodajól láthatnánk a válogatott mérkőzést...

Elvtársak!
Irjatok a LUDAS MATYI üzemi rovatába!

Fecsegő satu

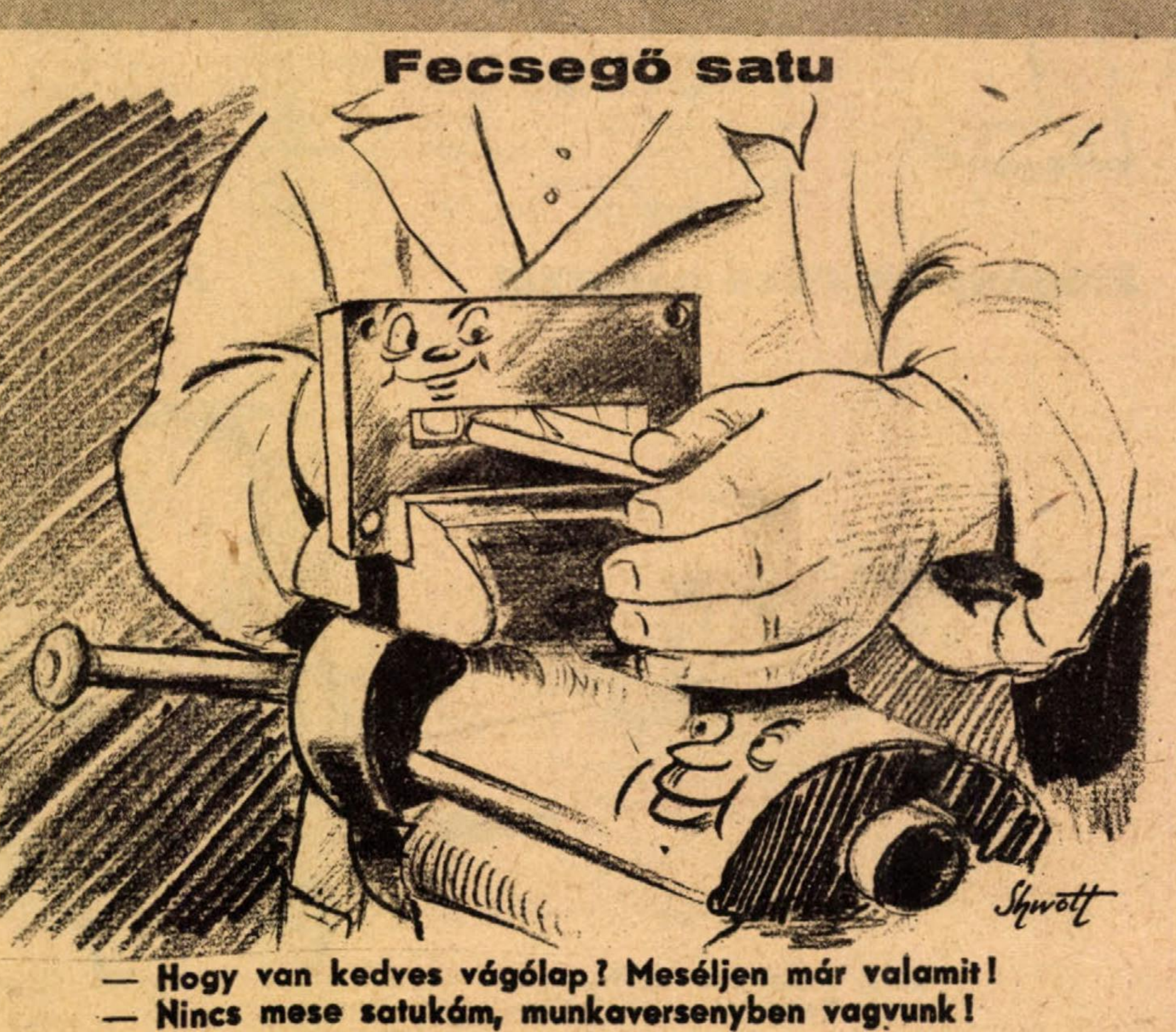

— Hogy van kedves vágólap? Meséljen már valamit!
— Nincs mese satukám, munkaversenyben vagyunk!

Aminek nem szabadna lennie
ÉBERSÉG
Üzemi villámtréfa

(Szín: Lapuska Tivadar helyettes cégvezető előszobája, a Hazai Salakörlő N. V. Illatos-úti telepén. Két szőke és egy barna titkárnő: Ili, Lili és Mili, számtalan telefón és írógép között nyüzsög. A bejárattal szemben felirat: „Munkaversenyben vagyunk". Lapuska ajtaján: „Éberek vagyunk az ellenséggel szemben!". A szobában öten várakoznak: egy parafaügynök, a Gesarol rt. versenytitkára, a portás unokaöccse felvételi kérelemmel, egy fiatal lány meghívóval a kispesti utcabálra és Szabó Béla üzemegészségügyi ellenőr. A parafaügynök éppen harsány hangon diktál Ilinek, aki megkérte, hogy segítsen, úgyis várakoznia kell, a bejelentés pedig határidős: „...az új találmány, a Z. O. 21. rendszerű salakörlő gép kitűnően bevált 41 százalékos üzemanyaggal, óránként 15.2 mázsa...")

LILI *(telefonál):* Luxor nemzeti vállalat? Kapcsolom a cégvezető elvtársat. *(Lapuska megjelenik az ajtóban)* ...Különben éppen itt van *(átadja a kagylót).*

LAPUSKA *(erélyesen):* Halló... igen... kősót nem tudunk szállítani, de nem sokáig. Nagy szenzációm van, de szigorúan bizalmas... A jövő hónapban megkapjuk az új hatezer köbcentis salakörlőket *(beszéd közben önelégülten figyeli a várakozók arcát)* ...de figyelmeztetem, ez még szigorúan bizalmas. *(A kagylót visszaadja Lilinek, versenytitkárral el.)*

PARAFAÜGYNÖK *(izzadó homlokkal diktál):* ...„az új salakvegyületnek nemzetgazdasági szempontokon túl döntő jelentősége, hogy..." *(versenytitkár kijön, mire)*

MILI *(ujjával szigorúan Lapuska ajtaján függő feliratra mutat):* Tessék a következő, de előre kijelentem, Lapuska elvtárs csak azzal áll szóba, akinek hatóságilag lepecsételt fényképes személyazonossági igazolványa van. *(A fiatal lány bemegy Lapuska ajtaján.)*

LILI *(a telefonba csicsereg):* Lajcsikám, ma későbben jövök... Tudod szivikém átállunk, a gyár jövő héttől három váltásos rendszerben dolgozik...

LAPUSKA *(feldúlt arccal megjelenik, a meghívót hozó lányt valósággal kitessékeli):* Sajnálom, kedves elvtársnő, nem vehetem át a meghívót. Jöjjön holnap vissza, a pártigazolványát is hozza el, de az ehavi bényeg is rajta legyen. *(Szabó Bélához):* Tessék befáradni.

SZABÓ BÉLA *(helyet foglal, átnyújtja megbízólevelét):* Üzemegészségügyi ellenőr vagyok, Lapuska elvtárs.

LAPUSKA *(háromszor is átolvassa a megbízólevelet, gyanakvóan forgatja):* Valóban a minisztérium adta ki, de ez a pecsét fordítva van, nem is ismerem... Kérném a szakszervezeti igazolványát és... a tanfolyam elvégzését igazoló oklevelét.

SZABÓ *(átad egy könyvecskét):* Sajnos, az oklevelem nincs nálam... ilyenkor nem szokott kelleni...

LAPUSKA *(lecsap):* Akkor a bejelentőjét!

SZABÓ *(eredménytelenül kiforgatja zsebeit):* Sajnos...

LAPUSKA *(feláll és kituszkolja, a kinyíló ajtón behallatszik a parafaügynök hangja, amint éppen az ötéves terv beruházási adatait diktálja):* Viszont akkor én sajnálom, az üzemre vonatkozóan semmit, de semmit, csak ha százszázalékosan kielégítők az igazolványok... Nálunk, elvtársam, az éberség mindenek fölött... *(kezet nyújt és barátságosan beszólítja a fellélegző ügynököt).*

(Függöny.)

O.N.

3000 uj élmunkás

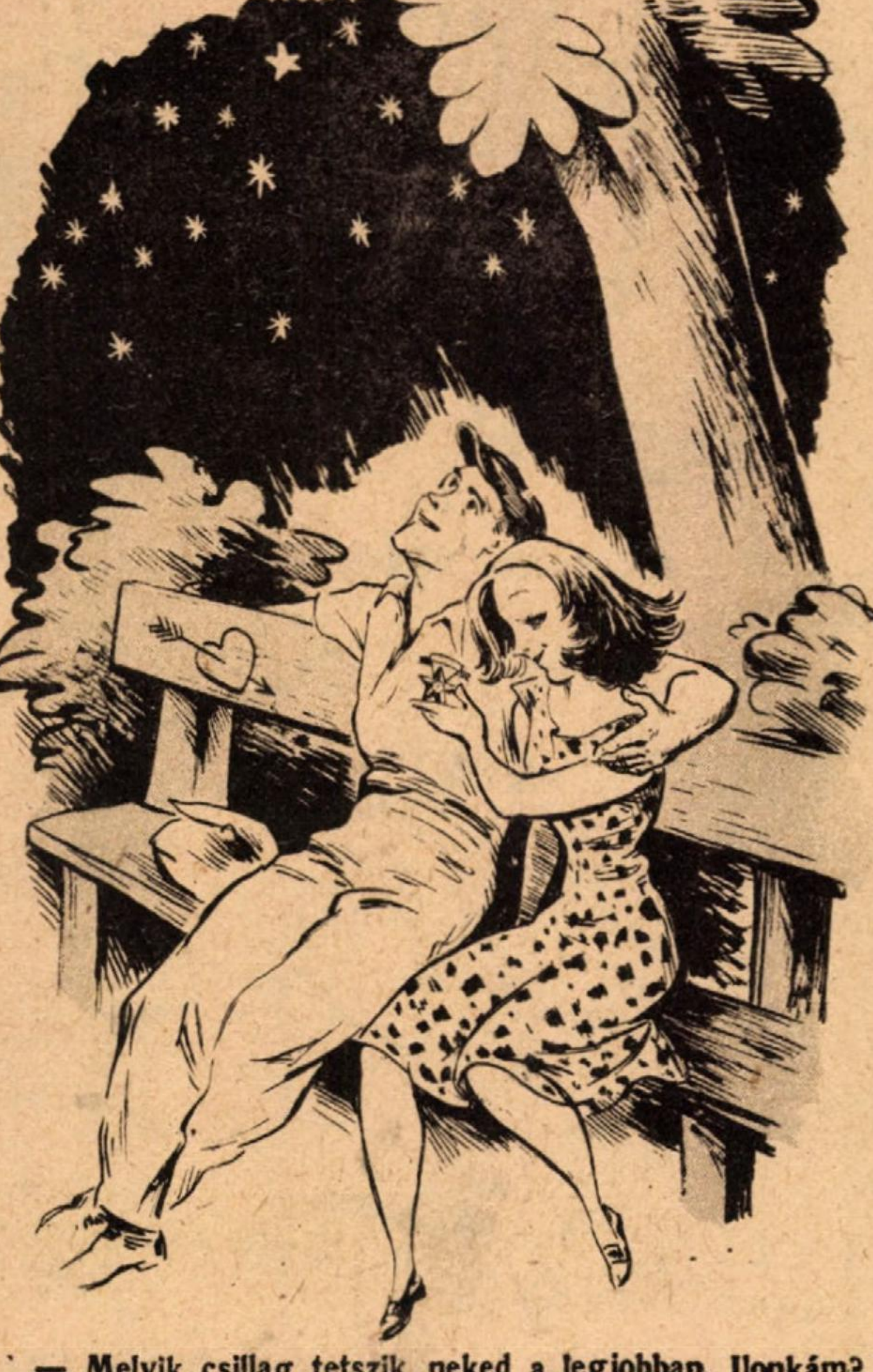

— Melyik csillag tetszik neked a legjobban, Ilonkám?
— Ez, amelyik a melleden van!

Ha kevés a fája, lapunkból tegyen el télire néhány hasábot!

A. Csudina, a főiskolai világbajnokságok szovjet hősnője

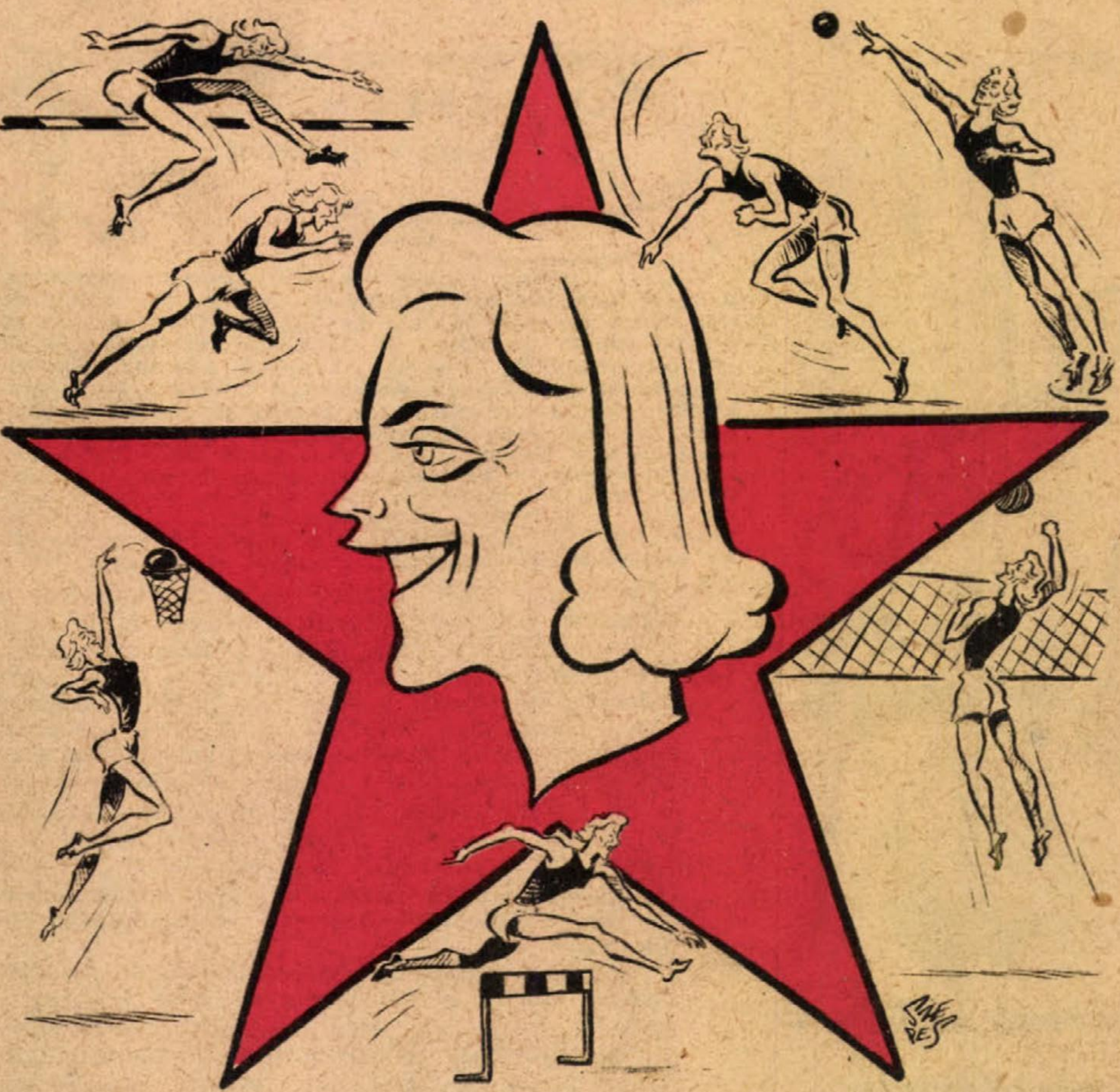

A magasugrás világbajnoka, a világbajnok 4 × 100-as staféta tagja, a világbajnok röplabdacsapat játékosa, a gerelyvetés és súlydobás 2. helyezettje, távolugrásban és 80 méteres gátfutásban 3. helyezett és kitűnő kosárlabdázó.

A hasbeszélő fenomén

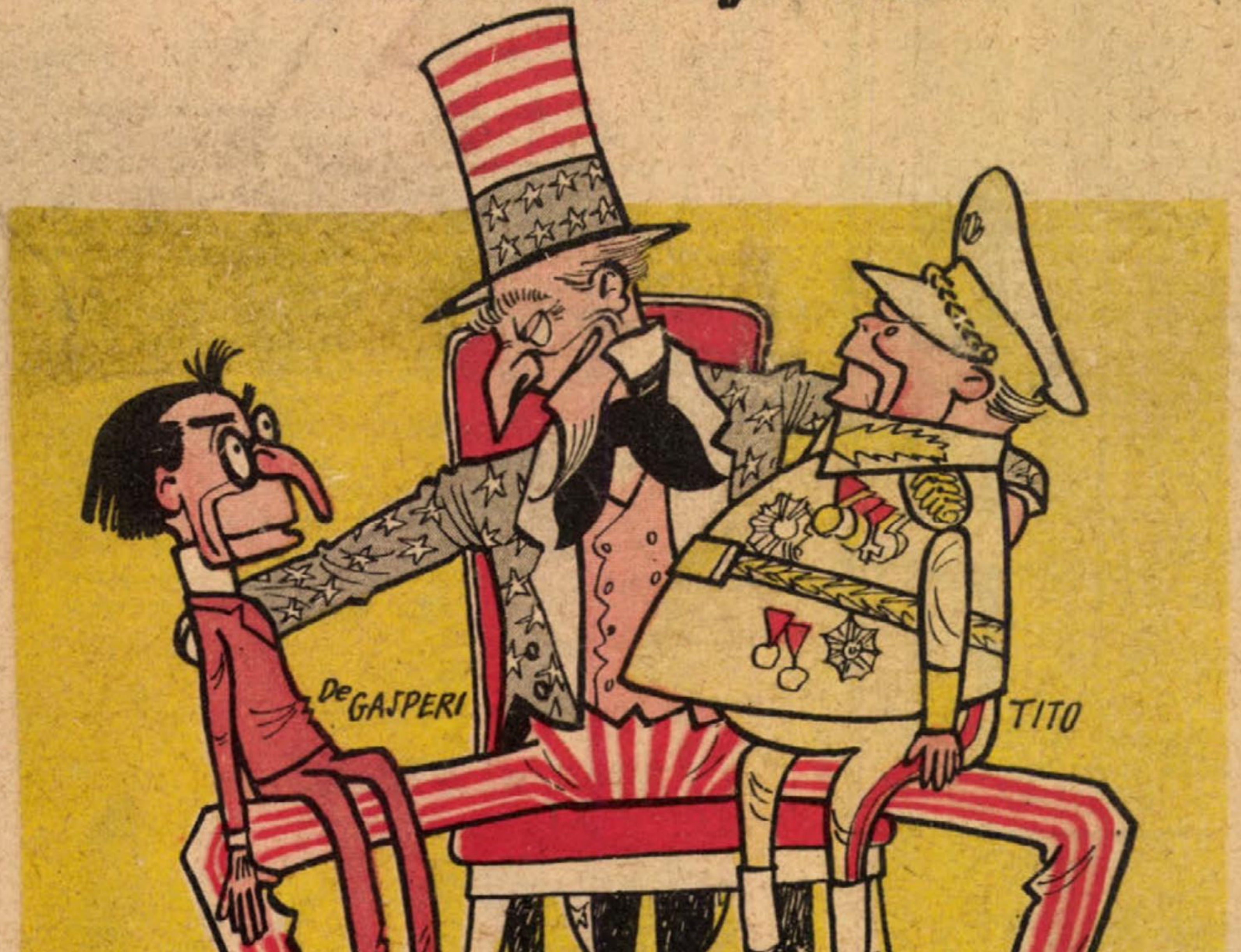

Amerikában történt

Ez a kis történet, amit itt elmesélek, már évekkel ezelőtt játszódott le és többek között az ad neki különös aktualitást, hogy éppen most jutott eszembe.

Newyorkban éltem akkoriban, a nagy lehetőségek városában, ahol a szemét az utcán hever, csak le kell hajolni érte. Buss boy-i rangban működtem, ami magyarul annyit jelent, hogy 12 órán át annyi szennyes edényt szedhettem le az asztalokról egy faggyúszagú, angolkóros vendéglőben, amennyit csak akartam. Nem voltam egyedül. Mellettem dolgozott ugyanilyen rangban és munkakörben egy fajtudatos német, aki eleinte gyárimunkás volt és addig beszélt Hitler Adolfról, míg egy nézeteltérés során ki nem ütötték a fél-szemét, mire beállt busz-boynak. Egy másik kollegám, rokonszenves, fiatal, erős és okos cseh munkás volt és igyekezett megbarátkozni a rohanó amerikai élettel.

A harmadik kolléga görög volt és ravasz. A negyedik olasz és mindig éhes, de szorgalmas és káprázatos nyomorban élt feleségével és három gyermekével.

Dolgoztunk, 12 órát rohanván naponta, robogtunk az asztalok között és egyetlen örömünk volt, amikor beköszöntött a dél és ebédhez ültünk. Ez az ebédnek nevezett valami maradékokból állt, melyek már nem kellettek a kutyának sem. Legtöbbször fasirthús volt műsoron, amit majdnem mindenki utált széles Amerikában, tehát nekünk kellett megenni.

Egyik napon, amikor ebédhez készültünk — kivételesen fasirthús volt — a görög csendesen megszólalt:

— Ez a fasirthús büdös.

Mindnyájan a tányér felé szimatoltunk, a görögnek igaza volt, a fasirthús valóban büdös volt. Ismétlem, a görög nagyon ravasz ember volt. Én vettem át a szót:

— Ezt pedig nem eszszük meg. Majd megmutatjuk ezeknek a bitangoknak!

Az általam szított felkelés fényesen sikerült. Mindenki felkelt az asztaltól. A görög megszólalt:

— Milyen jól megértjük egymást itt mi, különböző nemzetiségű emberek, akik közös nyomorúságban élünk. A háború alatt mégis gyilkoltuk egymást, mert nem tudtuk miről van szó és kergettek bennünket.

— Marhaság volt, — mondta az olasz és hosszan dicsérni kezdte mindhárom gyermekét. A cseh bus-boy szilárd hangon mondta:

— Tulajdonképpen csak egy háború van, ami ezeresztendeje folyik. Az éhesek és jóllakottak harca.

Jelentősen egymásra néztünk, csak a hős teuton félszemének tekintetét nem sikerült elkapnunk. Ez délcegen kihúzta magát és büszkén így szólt:

— Én a jóllakottak közé tartozom.

Közben ugyanis megette a büdös húst. **K. P.**

CSÜGGEDŐ ROBINSON

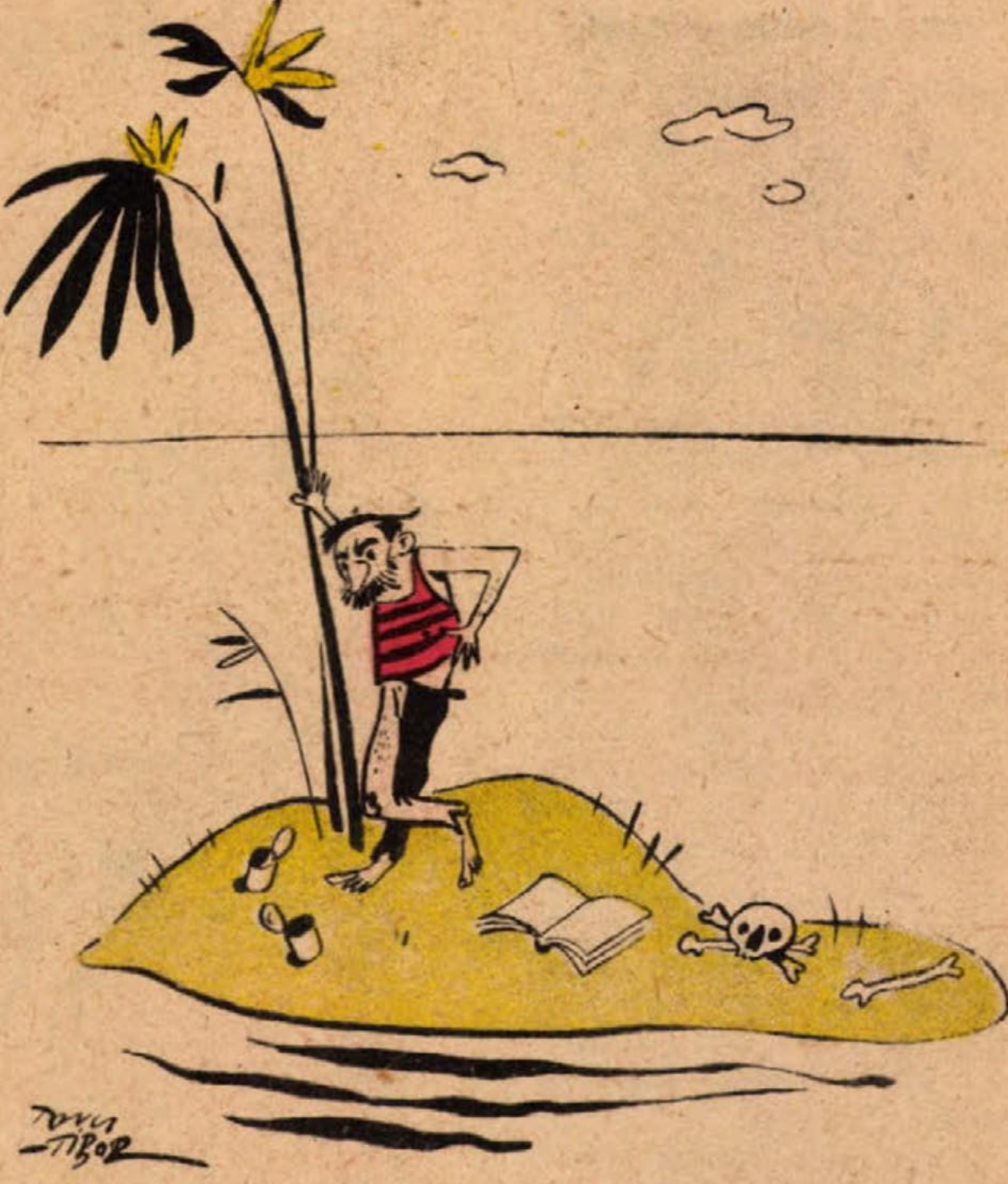

— Esküszöm, már olvasni sincs kedvem…

Mossuk meg a gyümölcsöt!

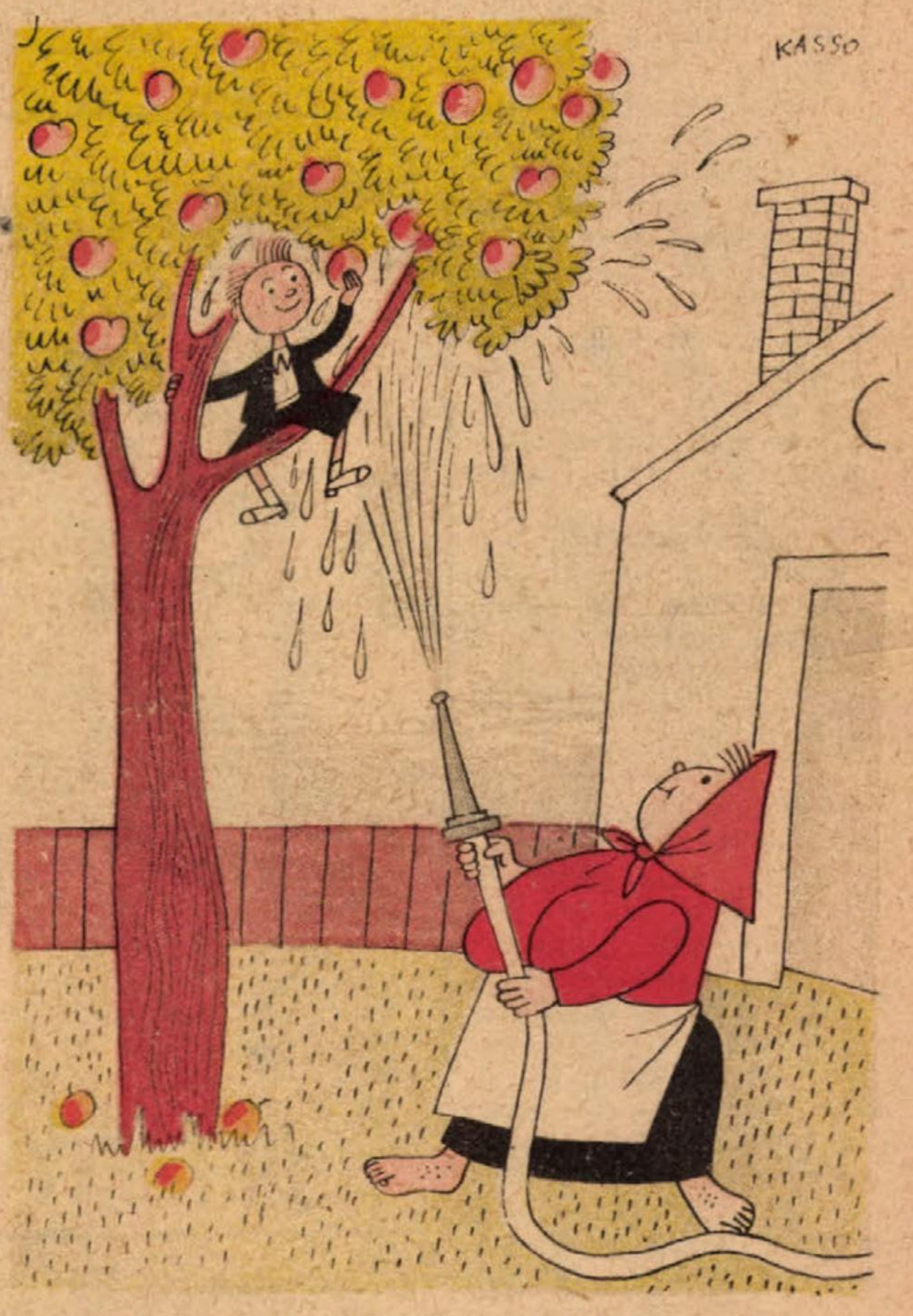

— Látod fiacskám, most már ehetsz nyugodtan…

Gonosz, sötét felhő

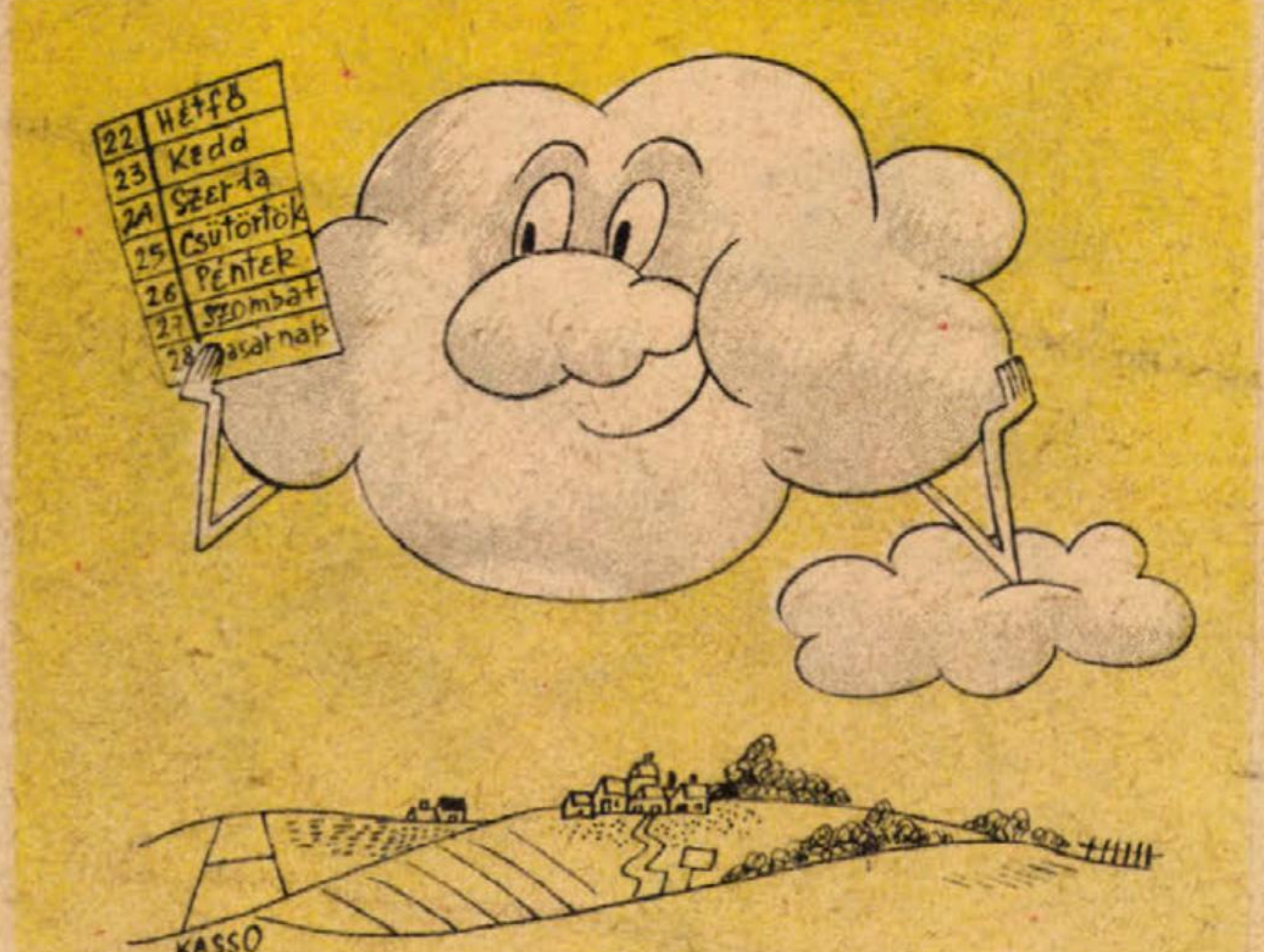

Az esőfelhő: Még nyugodtan pihenhetek, csak két nap mulva lesz vikend…

Szegény kis róka panaszai

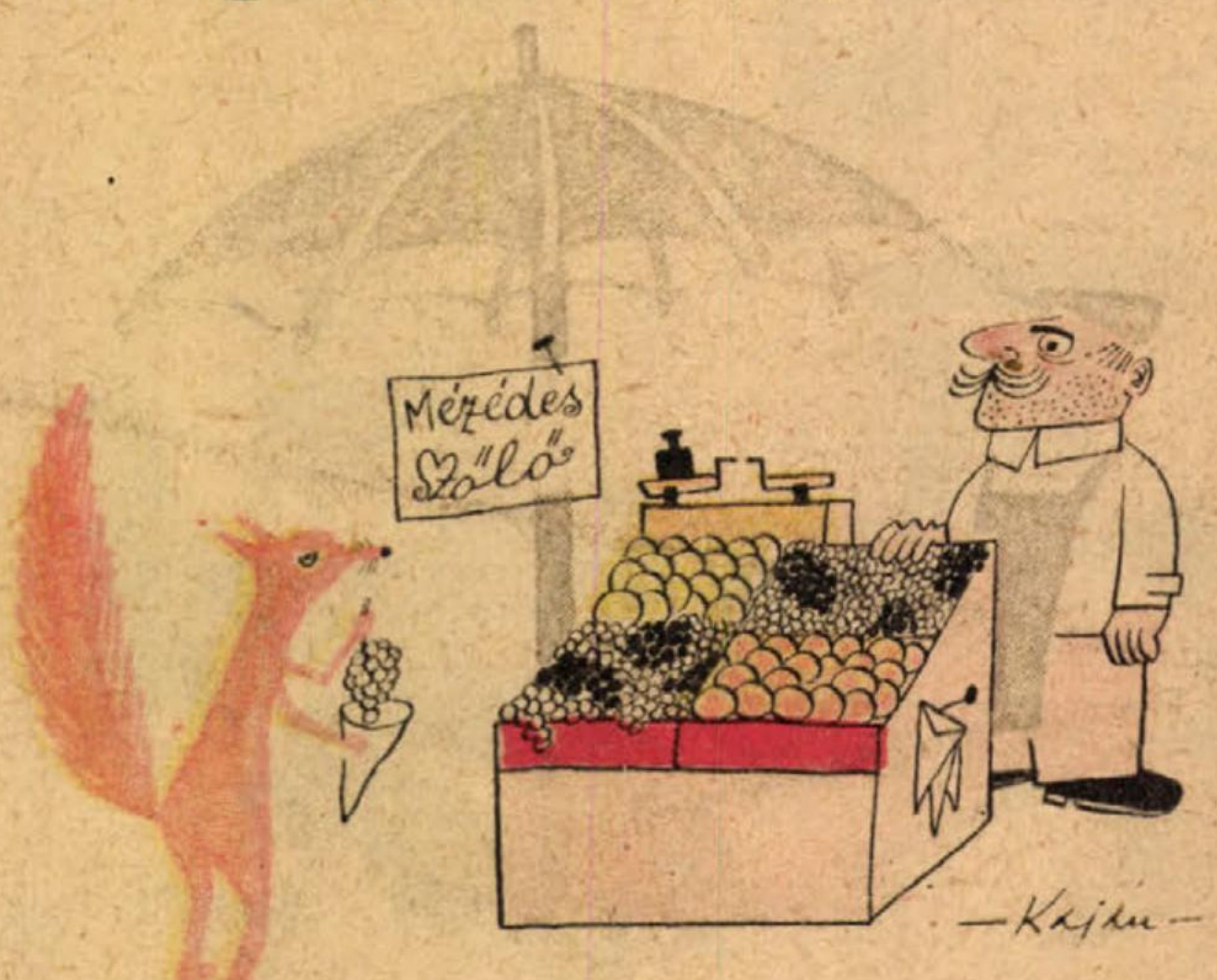

Róka: Savanyú a szőlő…
Árus: Nekem mondja?

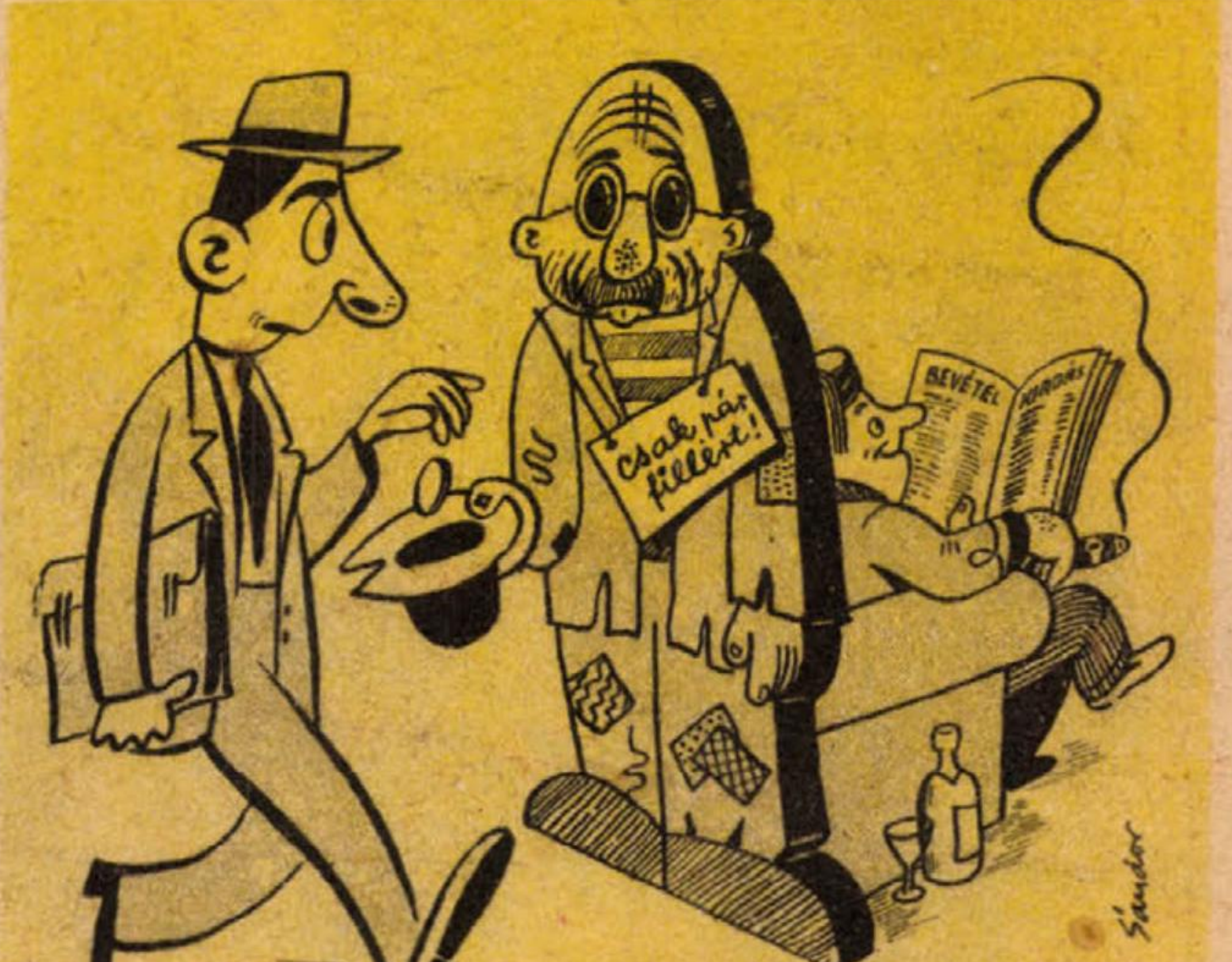Praktikus álkoldus